

DECIZII

DECIZIA NR. 1386/2013/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 20 noiembrie 2013

privind un Program general al Uniunii de acțiune pentru mediu până în 2020 „O viață bună, în limitele planetei noastre”

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (3),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

(1) Uniunea și-a stabilit obiectivul de a deveni, până în 2020, o economie inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii, cu un set de politici și acțiuni vizând transformarea într-o economie cu emisii reduse de carbon și eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor ⁽⁴⁾.

(2) Programele succesive de acțiune pentru mediu au furnizat cadrul pentru acțiunea Uniunii în domeniul mediului începând din 1973.

⁽¹⁾ JO C 161, 6.6.2013, p. 77.

⁽²⁾ JO C 218, 30.7.2013, p. 53.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 24 octombrie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 15 noiembrie 2013.

⁽⁴⁾ COM(2010) 2020 și Concluziile Consiliului European din 17 iunie 2010 (EUCO 13/10).

(3) Al șaselea Program comunitar de acțiune pentru mediu ⁽⁵⁾ (PAM 6) s-a încheiat în iulie 2012, însă multe măsuri și acțiuni lansate în cadrul acestui program continuă să fie implementate.

(4) Evaluarea finală a PAM 6 a concluzionat că programul a adus beneficii pentru mediu și a furnizat o direcție strategică generală pentru politica în domeniul mediului. În pofida acestor realizări, există încă tendințe nesustenabile în cele patru sectoare prioritare identificate în cadrul PAM 6: schimbările climatice; natura și biodiversitatea; mediul, sănătatea și calitatea vieții; și resursele naturale și deșeurile.

(5) Evaluarea finală a PAM 6 a evidențiat unele deficiențe. Atingerea obiectivelor stabilite în cel de al șaptelea program de acțiune pentru mediu (PAM 7) necesită, prin urmare, angajamentul deplin al statelor membre și al instituțiilor relevante ale Uniunii și disponibilitatea de preluare a responsabilității pentru asigurarea concretizării beneficiilor preconizate ale programului.

(6) Potrivit raportului Agenției Europene de Mediu intitulat „Mediul european – stare și perspective 2010” (SOER 2010), persistă o serie de provocări semnificative în ceea ce privește mediul, cu repercusiuni importante dacă nu se întreprinde nimic pentru a aborda provocările respective.

(7) Tendințele și provocările sistemice globale legate de dinamica populației, de urbanizare, de boli și pandemii, de accelerarea schimbărilor tehnologice și de creșterea economică nesustenabilă fac și mai dificilă soluționarea provocărilor de mediu și realizarea dezvoltării durabile pe termen lung. Asigurarea prosperității pe termen lung a Uniunii necesită luarea de măsuri suplimentare pentru soluționarea provocărilor respective.

⁽⁵⁾ Decizia nr. 1600/2002/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iulie 2002 de stabilire a celui de-al șaselea program comunitar de acțiune pentru mediu (JO L 242, 10.9.2002, p. 1).

- (8) Este esențial să se stabilească obiectivele prioritare pentru 2020 ale Uniunii, în concordanță cu o viziune clară pe termen lung până în 2050. Astfel s-ar crea un mediu stabil pentru investiții și o creștere sustenabilă. PAM 7 ar trebui să se bazeze pe inițiativele de politică din strategia Europa 2020 ⁽¹⁾, inclusiv pachetul climă și energie al Uniunii ⁽²⁾, Comunicarea Comisiei privind foaia de parcurs pentru trecerea la o economie competitivă cu emisii scăzute de dioxid de carbon până în 2050 ⁽³⁾, strategia UE în domeniul biodiversității pentru 2020 ⁽⁴⁾, Foaia de parcurs către o Europă eficientă din punct de vedere energetic ⁽⁵⁾, inițiativa emblematică „O Uniune a inovării” ⁽⁶⁾ și Strategia de dezvoltare durabilă a Uniunii Europene.
- (9) PAM 7 ar trebui să contribuie la atingerea obiectivelor de mediu și de combatere a schimbărilor climatice convenite deja la nivelul Uniunii și la identificarea lacunelor la nivel de politică pentru care ar putea fi necesară stabilirea unor obiective suplimentare.
- (10) Uniunea a convenit să reducă emisiile de gaze cu efect de seră (GES) din UE cu cel puțin 20 % până în 2020 (30 %, cu condiția ca și alte țări dezvoltate să se angajeze să realizeze reduceri comparabile de emisii și ca țările în curs de dezvoltare să contribuie în mod adecvat, în funcție de responsabilitățile și capacitățile fiecăreia); să garanteze că, până în 2020, 20 % din consumul de energie va proveni din energie din surse regenerabile; și să reducă consumul de energie primară cu 20 % față de nivelurile preconizate prin ameliorarea eficienței energetice ⁽⁷⁾.
- (11) Uniunea a convenit să oprească declinul biodiversității și deteriorarea serviciilor ecosistemice în Uniune până în 2020 și să le refacă în măsura în care acest lucru este realizabil, sporind totodată contribuția Uniunii la combaterea declinului biodiversității la nivel mondial ⁽⁸⁾.
- (12) Uniunea sprijină obiectivul de a stopa reducerea, la nivel mondial, a suprafețelor împădurite până cel târziu în 2030 și cel de a reduce, până în 2020, defrișările brute din zonele tropicale cu cel puțin 50 % față de nivelurile din 2008 ⁽⁹⁾.
- (13) Uniunea a convenit să realizeze, până în 2015, starea bună a tuturor apelor din Uniune, inclusiv a apelor dulci (râuri și lacuri, ape subterane), a apelor de tranziție (estuare/delte) și a apelor costiere până la o distanță de o milă marină de coastă ⁽¹⁰⁾.
- (14) Uniunea a convenit să realizeze starea ecologică bună a tuturor apelor marine ale Uniunii până în 2020 ⁽¹¹⁾.
- (15) Uniunea a convenit să atingă niveluri de calitate a aerului care să nu cauzeze impacturi negative semnificative asupra mediului și sănătății umane și nici riscuri pentru acestea ⁽¹²⁾.
- (16) Uniunea a convenit asupra obiectivului ca, până în 2020, substanțele chimice să fie produse și utilizate astfel încât să se reducă la minimum efectele negative semnificative asupra sănătății umane și asupra mediului ⁽¹³⁾.
- (17) Uniunea a convenit să protejeze mediul și sănătatea umană prin prevenirea sau reducerea impacturilor negative ale generării și gestionării deșeurilor, precum
-
- ⁽¹⁾ COM(2010) 2020.
- ⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 443/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2009 de stabilire a standardelor de performanță privind emisiile pentru autoturismele noi, ca parte a abordării integrate a Comunității de a reduce emisiile de CO₂ generate de vehiculele ușoare (JO L 140, 5.6.2009, p. 1), Directiva 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE (JO L 140, 5.6.2009, p. 16), Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii sistemului comunitar de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră (JO L 140, 5.6.2009, p. 63), Directiva 2009/30/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 de modificare a Directivei 98/70/CE în ceea ce privește specificațiile pentru benzine și motorine, de introducere a unui mecanism de monitorizare și reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră și de modificare a Directivei 1999/32/CE a Consiliului în ceea ce privește specificațiile pentru carburanții folosiți de navele de navigație interioară și de abrogare a Directivei 93/12/CEE (JO L 140, 5.6.2009, p. 88), Directiva 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon și de modificare a Directivei 85/337/CEE a Consiliului, precum și a Directivelor 2000/60/CE, 2001/80/CE, 2004/35/CE, 2006/12/CE, 2008/1/CE și a Regulamentului (CE) nr. 1013/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 140, 5.6.2009, p. 114), Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind efortul statelor membre de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră astfel încât să respecte angajamentele Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020 (JO L 140, 5.6.2009, p. 136).
- ⁽³⁾ COM(2011) 112. Foaia de parcurs a fost menționată de Consiliu în concluziile sale din 17 mai 2011 și a fost aprobată de Parlamentul European în rezoluția sa din 15 martie 2012 (P7_TA(2012)0086).
- ⁽⁴⁾ COM(2011) 244.
- ⁽⁵⁾ COM(2011) 571.
- ⁽⁶⁾ COM(2010) 546.
- ⁽⁷⁾ Consiliul European din 8 și 9 martie 2007.
- ⁽⁸⁾ Concluziile Consiliului European din 25 și 26 martie 2010 (EUCO 7/10); Concluziile Consiliului din 15 martie 2010 (7536/10); COM(2011) 244.
- ⁽⁹⁾ Concluziile Consiliului din 4 decembrie 2008 (16852/08).
- ⁽¹⁰⁾ Directiva 2000/60/CE, a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (JO L 327, 22.12.2000, p. 1).
- ⁽¹¹⁾ Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin (Directiva-cadru Strategia pentru mediul marin) (JO L 164, 25.6.2008, p. 19).
- ⁽¹²⁾ Decizia nr. 1600/2002/CE; Directiva 2008/50/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind calitatea aerului înconjurător și un aer mai curat pentru Europa (JO L 152, 11.6.2008, p. 1).
- ⁽¹³⁾ Decizia nr. 1600/2002/CE; Planul de implementare de la Johannesburg (WSSD 2002).

și prin reducerea impactului global al utilizării resurselor și ameliorarea eficienței utilizării acestora, prin aplicarea următoarei ierarhii în privința deșeurilor: prevenire, pregătire pentru re folosire, reciclare, alte modalități de recuperare și eliminare ⁽¹⁾.

(18) Uniunea a convenit să stimuleze trecerea la o economie verde și să depună eforturi în vederea decuplării absolute a creșterii economice de degradarea mediului ⁽²⁾.

(19) Uniunea a convenit să depună eforturi în vederea opririi degradării terenurilor în contextul dezvoltării durabile ⁽³⁾.

(20) În conformitate cu articolul 191 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), politica de mediu a Uniunii urmărește atingerea unui nivel ridicat de protecție ținând seama de diversitatea situațiilor din diferitele regiuni ale Uniunii și se bazează pe principiul precauției și pe principiile acțiunii preventive, a remedierii, cu prioritate la sursă, a daunelor provocate mediului și pe principiul „poluatorul plătește”.

(21) Măsurile necesare în scopul realizării obiectivelor prioritare ale PAM 7 ar trebui luate la diferite niveluri de guvernanta, în conformitate cu principiul subsidiarității.

(22) Implicarea într-o manieră transparentă a actorilor neguvernamentali este importantă pentru asigurarea succesului PAM 7 și a atingerii obiectivelor sale prioritare.

(23) Declinul biodiversității și degradarea ecosistemelor din Uniune au implicații importante nu numai pentru mediu și pentru calitatea vieții oamenilor, ci au impact și asupra viitoarelor generații și sunt costisitoare pentru societate în ansamblul ei, în special pentru actorii economici din sectoarele care depind în mod direct de serviciile ecosistemice.

(24) Există posibilități ample de reducere a emisiilor de GES și de ameliorare a eficienței utilizării energiei și a resurselor

în Uniune. Astfel vor fi atenuate presiunile asupra mediului, competitivitatea va crește și se vor găsi noi surse de creștere și locuri de muncă, prin economii de costuri datorate eficienței ameliorate, comercializării inovațiilor și unei mai bune gestionări a resurselor pe întreaga durată a ciclului lor de viață. În vederea valorificării acestui potențial, în cadrul unei politici mai cuprinzătoare a Uniunii privind schimbările climatice ar trebui să se admită faptul că toate sectoarele economiei trebuie să contribuie la combaterea schimbărilor climatice.

(25) Deși problemele de mediu și impacturile asupra acestuia continuă să prezinte riscuri semnificative pentru sănătatea și bunăstarea oamenilor, măsurile de îmbunătățire a stării mediului pot fi benefice.

(26) Punerea în aplicare completă și uniformă a acquis-ului în domeniul mediului în întreaga Uniune reprezintă o investiție solidă atât pentru mediu și pentru sănătatea umană, cât și pentru economie.

(27) Politica Uniunii în domeniul mediului trebuie să se sprijine în continuare pe o bază de cunoștințe solidă și ar trebui să asigure faptul că datele pe care se fondează deciziile politice, inclusiv cazurile în care a fost invocat principiul precauției, pot fi mai bine înțelese la toate nivelurile.

(28) Obiectivele în materie de mediu și de climă trebuie sprijinite prin investiții adecvate, iar fondurile ar trebui să fie utilizate mai eficace, în conformitate cu obiectivele respective. Ar trebui să se încurajeze recurgerea la inițiativele de tip public-privat.

(29) Integrarea problemelor de mediu în toate politicile relevante este esențială pentru reducerea presiunilor asupra mediului rezultate din politicile și activitățile din alte sectoare și pentru îndeplinirea obiectivelor în materie de mediu și de climă.

(30) Densitatea populației din Uniune este mare și peste 70 % dintre cetățenii săi trăiesc în zone urbane și periurbane, confruntându-se cu provocări în materie de mediu și de climă specifice.

(31) Multe provocări din domeniul mediului au un caracter global, putând fi tratate integral numai printr-o abordare globală cuprinzătoare, în timp ce alte provocări de mediu au o dimensiune regională accentuată. De aceea, este necesară cooperarea cu țările partenere, inclusiv cu țările învecinate și cu țările și teritoriile de peste mări.

⁽¹⁾ Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile (JO L 312, 22.11.2008, p. 3).

⁽²⁾ Concluziile Consiliului din 11 iunie 2012 (11186/12); COM(2011) 571.

⁽³⁾ Rezoluția Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite A/Res/66/288 din 27 iulie 2012 referitoare la rezultatele Conferinței Rio+20, intitulată „Viitorul pe care ni-l dorim”.

- (32) PAM 7 ar trebui să sprijine punerea în aplicare, în Uniune și la nivel internațional, a rezultatelor și a angajamentelor asumate în cadrul Conferinței Organizației Națiunilor Unite din 2012 privind dezvoltarea durabilă (Rio+20), și care urmăresc transformarea economiei mondiale într-o economie verde și favorabilă incluziunii în contextul dezvoltării durabile și al reducerii sărăciei.
- (33) O combinație adecvată de instrumente de politică ar permite întreprinderilor și consumatorilor să înțeleagă mai bine ce impact au activitățile lor asupra mediului și cum să gestioneze acest impact. Printre aceste instrumente de politică se numără stimulente economice, instrumente bazate pe piață, cerințe în materie de informații, precum și instrumente și măsuri voluntare care să completeze cadrele legislative și să implice părțile interesate la diferite niveluri.
- (34) Toate măsurile, acțiunile și obiectivele stabilite în PAM 7 ar trebui realizate în conformitate cu principiile reglementării inteligente ⁽¹⁾ și, dacă este cazul, ar trebui să facă obiectul unei evaluări cuprinzătoare a impactului.
- (35) Progresele înregistrate pentru atingerea obiectivelor PAM 7 ar trebui monitorizate și evaluate pe baza unor indicatori de comun acord.
- (36) În conformitate cu articolul 192 alineatul (3) din TFUE, obiectivele prioritare ale politicii de mediu a Uniunii ar trebui stabilite într-un program de acțiune cu caracter general.
- (37) În PAM 7 prevăzut în anexă sunt stabilite o serie de măsuri și acțiuni ce vizează realizarea obiectivelor prioritare stabilite în prezenta decizie.
- (38) Deoarece obiectivul prezentei decizii, și anume instituirea unui program general de acțiune pentru mediu al Uniunii care stabilește obiective prioritare, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele respectivului program de acțiune, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezenta decizie nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Se adoptă un program general de acțiune pentru mediu al Uniunii („al șaptelea program de acțiune pentru mediu” sau „PAM 7”) pentru perioada până la 31 decembrie 2020, astfel cum se prevede în anexă.

Articolul 2

(1) Al șaptelea program de acțiune pentru mediu are următoarele obiective prioritare:

- (a) protejarea, conservarea și ameliorarea capitalului natural al Uniunii;
 - (b) trecerea Uniunii la o economie verde și competitivă cu emisii reduse de dioxid de carbon și eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor;
 - (c) protejarea cetățenilor Uniunii de presiunile legate de mediu și de riscurile la adresa sănătății și a bunăstării;
 - (d) sporirea la maximum a beneficiilor legislației Uniunii în domeniul mediului prin îmbunătățirea punerii în aplicare a acesteia;
 - (e) îmbunătățirea bazei de cunoștințe și de date pentru politica Uniunii în domeniul mediului;
 - (f) asigurarea de investiții pentru politica în domeniul mediului și al climei și abordarea externalităților de mediu;
 - (g) îmbunătățirea integrării considerentelor legate de mediu și a coerenței politicilor;
 - (h) ameliorarea sustenabilității orașelor din Uniune;
 - (i) creșterea eficacității Uniunii în abordarea provocărilor în materie de mediu și de climă la nivel internațional.
- (2) PAM 7 se bazează pe principiul precauției, pe principiile acțiunii preventive și remedierii poluării la sursă și pe principiul „poluatorul plătește”.

(3) PAM 7 contribuie la un nivel ridicat al protecției mediului și la îmbunătățirea calității vieții și bunăstării cetățenilor.

⁽¹⁾ COM(2010) 543.

(4) Toate măsurile, acțiunile și obiectivele stabilite în PAM 7 sunt propuse și implementate în conformitate cu principiile reglementării inteligente și fac obiectul unei evaluări cuprinzătoare a impactului, dacă este cazul.

Articolul 3

(1) Instituțiile competente ale Uniunii și statele membre sunt responsabile pentru luarea de măsuri adecvate cu scopul de a asigura atingerea obiectivelor prioritare prevăzute în PAM 7. În conformitate cu articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, măsurile sunt luate ținând seama în mod corespunzător de principiul atribuirii și de principiile subsidiarității și proporționalității.

(2) Autoritățile publice de la toate nivelurile trebuie să coopereze cu întreprinderile și cu partenerii sociali, cu societatea civilă și cu cetățenii în vederea implementării PAM 7.

Articolul 4

(1) Comisia garantează că implementarea elementelor relevante ale PAM 7 este monitorizată în contextul procesului normal de monitorizare din cadrul strategiei Europa 2020. Acest proces are la bază indicatorii utilizați de Agenția Europeană de Mediu pentru a monitoriza starea mediului și indicatorii utilizați pentru monitorizarea progreselor înregistrate în direcția atingerii obiectivelor legislației în vigoare în domeniul mediului și al climei și obiectivele precum cele în materie de climă și energie, obiectivele privind biodiversitatea și etapele de atins privind utilizarea eficientă a resurselor.

(2) Comisia efectuează de asemenea o evaluare a PAM 7. Evaluarea respectivă se bazează, printre altele, pe raportul Agenției Europene de Mediu privind starea mediului și pe rezultatele consultărilor cu părțile interesate. În timp util înainte ca PAM 7 să ia sfârșit, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport elaborat pe baza evaluării respective.

(3) În lumina evaluării respective și a altor evoluții de politică relevante, Comisia prezintă, după caz, o propunere pentru un al optulea program de acțiune pentru mediu în timp util, astfel încât să se evite orice întreruperi între cel de al șaptelea și cel de al optulea program de acțiune pentru mediu.

Articolul 5

Prezenta decizie intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Strasbourg, 20 noiembrie 2013.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

V. LEŠKEVIČIUS

ANEXĂ

AL ȘAPTELEA PROGRAM DE ACȚIUNE PENTRU MEDIU PÂNĂ ÎN 2020 – „O VIAȚĂ BUNĂ, ÎN LIMITELE PLANETEI NOASTRE”

1. Viziunea pentru 2050 prezentată în continuare are ca scop să contribuie la orientarea acțiunii până în 2020 și ulterior.

În 2050 vom trăi bine, în limitele ecologice ale planetei. Prosperitatea noastră și mediul sănătos vor fi rezultatul unei economii inovatoare, circulare, în care nu se irosește nimic și în care resursele naturale sunt gestionate în mod durabil, biodiversitatea este protejată, prețuită și refăcută, astfel încât să sporească rezistența societății noastre. Creșterea noastră cu emisii scăzute de dioxid de carbon a fost multă vreme decuplată de utilizarea resurselor, stabilind ritmul unei societăți globale sigure și durabile.

UN PROGRAM DE ACȚIUNE PÂNĂ ÎN 2020

2. În ultimii 40 de ani, au fost elaborate o gamă largă de acte legislative în domeniul mediului care au devenit cele mai cuprinzătoare standarde moderne din lume. Acest lucru a contribuit la abordarea celor mai grave preocupări legate de mediu ale cetățenilor și întreprinderilor din Uniune.
3. Emisiile de poluanți în aer, apă și sol au fost reduse semnificativ în ultimele decenii, la fel cum s-a întâmplat și în cazul emisiilor de GES în ultimii ani. Legislația Uniunii în domeniul substanțelor chimice a fost modernizată și s-a restricționat utilizarea multor substanțe toxice sau periculoase, precum plumbul, cadmiul și mercurul, în produsele cel mai des folosite în gospodărie. Cetățenii Uniunii beneficiază de un nivel al calității apei aflat printre cele mai bune din lume, iar peste 18 % din teritoriul Uniunii și 4 % din mările sale au fost desemnate zone naturale protejate.
4. Politica de mediu a Uniunii a stimulat inovarea și investițiile în bunuri și servicii de mediu, generând locuri de muncă și oportunități de export ⁽¹⁾. Datorită extinderilor succesive, standardele înalte de protecție a mediului se aplică pe o suprafață vastă a continentului european, iar eforturile Uniunii au contribuit la intensificarea angajamentelor la nivel internațional în vederea combaterii schimbărilor climatice și a declinului biodiversității, precum și la succesul eforturilor globale de eliminare a substanțelor care epuizează stratul de ozon și a carburanților cu plumb.
5. S-au înregistrat progrese considerabile și în ceea ce privește integrarea obiectivelor de mediu în alte politici și activități ale Uniunii. Politica agricolă comună (PAC) reformată a legat, începând din 2003, plățile directe de cerințele privind menținerea terenurilor în bune condiții agricole și de mediu și respectarea legislației relevante în domeniul mediului de către agricultori. Combaterea schimbărilor climatice a devenit parte integrantă a politicii energetice și s-au înregistrat progrese în ceea ce privește integrarea preocupărilor legate de utilizarea eficientă a resurselor, de schimbările climatice și de eficiența energetică în alte sectoare-cheie, precum cel al transporturilor și al construcțiilor.
6. Cu toate acestea, multe tendințe privind mediul în Uniune rămân în continuare un motiv de îngrijorare, nu în ultimul rând din cauza punerii în aplicare insuficiente a legislației Uniunii în vigoare în domeniul mediului. Numai 17 % dintre speciile și habitatele evaluate în temeiul Directivei „Habitat” ⁽²⁾ au un statut de conservare favorabil, iar degradarea și declinul capitalului natural pun în pericol eforturile de a atinge obiectivele Uniunii în materie de biodiversitate și de combatere a schimbărilor climatice. Această stare a speciilor și habitatelor, precum și degradarea și declinul capitalului natural generează costuri aferente ridicate, care nu au fost încă valorizate corespunzător în sistemul nostru economic sau social. O parte din teritoriul Uniunii (30 %) este extrem de fragmentată, ceea ce afectează conectivitatea și sănătatea ecosistemelor, precum și capacitatea acestora de a furniza nu numai servicii, ci și habitate viabile pentru specii. Deși în Uniune s-au înregistrat progrese în sensul decuplării creșterii de emisii de GES, de consumul de resurse și de impacturile asupra mediului, resursele sunt încă utilizate, în mare parte, în mod nesustenabil și inefficient, iar deșeurile nu sunt gestionate în mod corespunzător. Prin urmare, întreprinderile din Uniune nu pot beneficia de oportunitățile semnificative oferite de utilizarea eficientă a resurselor în ceea ce privește competitivitatea, reducerea costurilor, creșterea productivității și securitatea aprovizionării. Nivelurile de calitate a apei și de poluare atmosferică sunt încă problematice în multe părți ale Europei, iar cetățenii Uniunii continuă să fie expuși la substanțe periculoase, ceea ce le poate afecta sănătatea și bunăstarea. Exploatarea nesustenabilă a terenurilor consumă solurile fertile, iar degradarea solului continuă, afectând securitatea alimentară mondială și atingerea obiectivelor în materie de biodiversitate.
7. Schimbările survenite în materie de mediu și schimbări climatice în Uniune sunt cauzate tot mai frecvent de evoluțiile care au loc la nivel mondial, inclusiv în ceea ce privește demografia, modelele de consum, de

⁽¹⁾ „The economic benefits of environmental policy” („Beneficiile economice ale politicii în domeniul mediului”) (IES, Vrije Universiteit Amsterdam, 2009); COM(2012) 173; „Implementing EU legislation for Green Growth” („Punerea în aplicare a legislației UE pentru creștere ecologică”) (BIO Intelligence Service 2011).

⁽²⁾ Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO L 206, 22.7.1992, p. 7).

producție și cele comerciale, precum și progresul tehnologic rapid. Deși aceste evoluții pot oferi oportunități semnificative de creștere economică și de bunăstare a societății, ele creează provocări și incertitudini pentru economia și societatea Uniunii și cauzează degradarea mediului la nivel mondial ⁽¹⁾.

8. Împreună cu sistemele actuale de producție și de consum care utilizează nesustenabil resursele din economia mondială, creșterea cererii de bunuri și servicii și epuizarea resurselor duc la creșterea costului materiilor prime esențiale, al mineralelor și al energiei, ceea ce generează mai multă poluare și mai multe deșeuri, sporind emisiile globale de GES și cauzând degradarea terenurilor, defrișări și declinul biodiversității. Aproape două treimi din ecosistemele lumii sunt în declin ⁽²⁾ și există dovezi că limitele planetare ale biodiversității, ale schimbărilor climatice și ale ciclului azotului au fost deja încălcate ⁽³⁾. În absența unor progrese în ceea ce privește îmbunătățirea utilizării eficiente a resurselor, este probabil că până în 2030 va exista un deficit de apă de 40 % la nivel mondial. De asemenea, există riscul ca schimbările climatice să agraveze și mai mult aceste probleme, generând costuri ridicate ⁽⁴⁾. În 2011, dezastrele cauzate parțial de schimbările climatice au avut ca rezultat pierderi economice de peste 300 de miliarde de euro. Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) a avertizat că degradarea și eroziunea continuă a capitalului natural riscă să cauzeze schimbări ireversibile care ar putea să pună în pericol standardele de trai aflate în creștere în ultimele două secole și să antreneze costuri semnificative ⁽⁵⁾.
9. Soluționarea unora dintre aceste probleme complexe necesită valorificarea întregului potențial al tehnologiei existente în domeniul mediului și asigurarea dezvoltării și a adoptării permanente de către industrie a celor mai bune tehnici disponibile și a inovațiilor emergente, precum și utilizarea mai frecventă a instrumentelor bazate pe piață. De asemenea, sunt necesare progrese rapide în domeniile promițătoare ale științei și tehnologiei. Acestea ar trebui făcute posibile prin încurajarea cercetării și crearea condițiilor care să stimuleze investițiile private legate de cercetare. În același timp, este necesar să se înțeleagă mai bine riscurile potențiale pentru mediu și pentru sănătatea umană asociate noilor tehnologii și să se realizeze o evaluare și o gestionare mai bună a acestor tehnologii. Aceasta este o condiție prealabilă pentru acceptarea de către public a noilor tehnologii, precum și pentru capacitatea Uniunii de a identifica și de a reacționa în mod eficace și la timp la riscurile potențiale asociate evoluției tehnologice. Inovațiile tehnologice importante ar trebui însoțite de dialoguri publice și de procese participative.
10. Pentru a trăi bine în viitor, trebuie luate în prezent măsuri urgente și concertate pentru a ameliora reziliența ecologică și pentru a maximiza beneficiile pe care politica în domeniul mediului le poate oferi economiei și societății, respectând totodată limitele ecologice ale planetei. PAM 7 reflectă angajamentul Uniunii de a se transforma într-o economie verde favorabilă incluziunii, care să asigure creșterea și dezvoltarea, să protejeze sănătatea și bunăstarea oamenilor, să ofere locuri de muncă decente, să reducă inegalitățile și care să investească în biodiversitate, inclusiv în serviciile ecosistemice pe care le asigură aceasta (capitalul natural) și să le protejeze pentru valoarea lor intrinsecă și pentru contribuția lor esențială la bunăstarea și prosperitatea economică a oamenilor.
11. Această transformare într-o economie verde favorabilă incluziunii necesită integrarea aspectelor de mediu în alte politici, precum politica în domeniul energiei, al transporturilor, politica agricolă, politica în domeniul pescuitului, al comerțului, al economiei și industriei, al cercetării și inovării, al ocupării forței de muncă, al dezvoltării, politica în domeniul afacerilor externe și securității, politica în domeniul educației și formării, precum și politica socială și în domeniul turismului, pentru a crea o abordare coerentă și coordonată. Acțiunea în interiorul Uniunii ar trebui, de asemenea, să fie completată de o acțiune consolidată la nivel mondial și de cooperarea cu țările învecinate în vederea soluționării provocărilor comune.
12. Uniunea a pus în mișcare această transformare prin strategii integrate pe termen lung care vizează oprirea declinului biodiversității ⁽⁶⁾, eficientizarea utilizării resurselor ⁽⁷⁾ și accelerarea tranziției către o economie sigură și durabilă cu emisii reduse de dioxid de carbon ⁽⁸⁾. Comisia a integrat și mai mult preocupările și obiectivele de mediu în inițiativele recente luate în alte domenii esențiale de politică, inclusiv energia ⁽⁹⁾ și transporturile ⁽¹⁰⁾, și a căutat să sporească beneficiile de mediu prin reformarea politicilor Uniunii în domeniul agriculturii și al dezvoltării rurale, al pescuitului și al coeziunii, bazându-se pe realizările de până acum. În acest sens, prin promovarea protecției ecosistemelor vulnerabile, cum ar fi corpurile de apă, solurile și habitatele anumitor specii, contribuția ecocondiționalității la durabilitatea agriculturii este extrem de importantă.

⁽¹⁾ SEC(2011)1067; „The European Environment – state and outlook 2010: Assessment of Global Megatrends” („Mediul în Europa – situație și perspective în 2010: Evaluarea megatendințelor globale”) (SOER 2010).

⁽²⁾ Raportul Grupului la nivel înalt pentru durabilitatea globală al Secretarului General al ONU, „Resilient People, Resilient Planet: A future worth choosing” („Oameni rezilienți, planetă rezilientă: un viitor care merită ales”), 2012.

⁽³⁾ Au fost identificate praguri asociate cu nouă „limite planetare” care, odată depășite, ar putea duce la schimbări ireversibile cu consecințe potențial dezastruoase pentru oameni, inclusiv: schimbări climatice, declinul biodiversității, epuizarea apei dulci la nivel mondial, acidificarea oceanelor, ciclurile azotului și fosforului și schimbarea destinației terenurilor (*Ecology and Society*, vol. 14, nr. 2, 2009).

⁽⁴⁾ Potrivit Raportului Stern privind economia schimbărilor climatice, fără luarea unor măsuri, costurile globale ale schimbărilor climatice vor fi echivalente cu pierderea a cel puțin 5 % din produsul intern brut global (PIB) în fiecare an. Dacă se include o gamă mai largă de riscuri și impacturi, această valoare ar putea crește la 20 % din PIB.

⁽⁵⁾ Perspective privind mediul până în 2050: consecințele inacțiunii (raportul OCDE, 2012).

⁽⁶⁾ COM(2011) 244.

⁽⁷⁾ COM(2011) 571.

⁽⁸⁾ COM(2011) 112.

⁽⁹⁾ COM(2011) 885.

⁽¹⁰⁾ COM(2011) 144.

13. Uniunea a semnat un număr mare de angajamente obligatorii din punct de vedere juridic în temeiul acordurilor multilaterale de mediu, precum și angajamente în domeniul mediului obligatorii din punct de vedere politic, inclusiv cele adoptate în cadrul Conferinței Organizației Națiunilor Unite privind dezvoltarea durabilă (Rio+20) ⁽¹⁾. Documentul rezultat în urma Rio+20 recunoaște economia verde și favorabilă incluziunii ca instrument important pentru asigurarea unei dezvoltări durabile și pentru eradicarea sărăciei. Documentul stabilește un cadru pentru acțiune care acoperă toate cele trei dimensiuni ale dezvoltării durabile (de mediu, socială și economică), multe dintre care se reflectă în obiectivele prioritare ale PAM 7. La Rio+20 s-a convenit de asemenea dezvoltarea unor obiective de dezvoltare durabilă, consecvente cu agenda de dezvoltare post-2015 a ONU și integrate în aceasta, pentru a consolida cadrul instituțional și pentru a dezvolta strategii de finanțare pentru dezvoltarea durabilă. Rio+20 a adoptat și un cadru global pe 10 ani al programelor pentru o producție și un consum durabile. Uniunea și statele sale membre ar trebui să se asigure că aceste angajamente sunt puse în aplicare în cadrul Uniunii și să promoveze aplicarea lor la nivel mondial.
14. PAM 7 completează aceste eforturi prin definirea obiectivelor prioritare pe care Uniunea trebuie să le atingă până în 2020. PAM 7 sprijină punerea în aplicare a acestora și încurajează acțiunea la toate nivelurile, promovând investițiile în domeniul mediului și al climei, inclusiv pentru perioada de după 2020.
15. În multe cazuri, măsurile necesare pentru atingerea obiectivelor prioritare vor fi necesare în principal la nivel național, regional sau local, în conformitate cu principiul subsidiarității. În alte cazuri, vor fi necesare măsuri suplimentare la nivelul Uniunii și la nivel internațional. Publicul ar trebui, de asemenea, să joace un rol activ și să fie informat corespunzător cu privire la politica de mediu. Deoarece politica în domeniul mediului este un domeniu de competență partajată în Uniune, unul dintre scopurile PAM 7 este să creeze un sentiment de adeziune la obiective comune și să asigure condiții de concurență echitabile pentru întreprinderi și autorități publice. Existența unor obiective clare oferă factorilor de decizie și altor părți interesate, inclusiv regiunilor și orașelor, întreprinderilor și partenerilor sociali, dar și cetățenilor individuali, o direcție și un cadru previzibil pentru acțiune.
16. Dezvoltarea integrată și coerentă a politicii în domeniul mediului și al climei poate contribui la asigurarea faptului că economia și societatea Uniunii sunt pregătite în mod corespunzător pentru a face față provocărilor menționate mai sus. În acest sens, este necesar să se acorde o atenție deosebită următoarelor trei obiective tematice:
- (a) protejarea, conservarea și ameliorarea capitalului natural al Uniunii;
 - (b) trecerea Uniunii la o economie verde și competitivă cu emisii reduse de dioxid de carbon și eficiență din punctul de vedere al utilizării resurselor;
 - (c) protejarea cetățenilor Uniunii de presiunile legate de mediu și de riscurile la adresa sănătății și a bunăstării.

Aceste trei obiective tematice sunt interrelaționate, iar realizarea lor ar trebui urmărită în paralel. Acțiunea luată în vederea atingerii unuia dintre obiective va contribui la realizarea celorlalte obiective. De exemplu, îmbunătățirea eficienței resurselor va scădea presiunea asupra capitalului natural, în timp ce creșterea rezistenței bazei de capital natural a Uniunii va aduce beneficii pentru sănătatea și bunăstarea oamenilor. Acțiunile de atenuare și adaptare la schimbările climatice vor spori rezistența economiei și societății Uniunii, stimulând, în același timp, inovarea și protejarea resurselor naturale ale Uniunii.

PRIORITĂȚI TEMATICE

Obiectivul prioritar nr. 1: Protejarea, conservarea și ameliorarea capitalului natural al Uniunii

17. Prosperitatea și bunăstarea economică a Uniunii se bazează pe capitalul său natural, adică pe biodiversitatea sa, inclusiv pe ecosistemele care oferă bunuri și servicii esențiale, de la soluri fertile și păduri multifuncționale, la terenuri și mări productive, de la ape dulci de înaltă calitate și aer curat, la polenizare și reglarea climei, precum și protecție împotriva dezastrelor naturale. Un ansamblu substanțial de acte legislative ale Uniunii are ca scop protejarea, conservarea și ameliorarea capitalului natural, inclusiv Directiva-cadru privind apa ⁽²⁾, Directiva-cadru privind strategia pentru mediul marin ⁽³⁾, Directiva privind apele urbane reziduale ⁽⁴⁾, Directiva privind nitrății ⁽⁵⁾, Directiva privind inundațiile ⁽⁶⁾, Directiva privind substanțele

⁽¹⁾ Rezoluția Adunării Generale a ONU A/Res/66/288.

⁽²⁾ Directiva 2000/60/CE.

⁽³⁾ Directiva 2008/56/CE.

⁽⁴⁾ Directiva 91/271/CEE a Consiliului din 21 mai 1991 privind tratarea apelor urbane reziduale (JO L 135, 30.5.1991, p. 40).

⁽⁵⁾ Directiva 91/676/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1991 privind protecția apelor împotriva poluării cu nitrăți proveniți din surse agricole (JO L 375, 31.12.1991, p. 1).

⁽⁶⁾ Directiva 2007/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2007 privind evaluarea și gestionarea riscurilor de inundații (JO L 288, 6.11.2007, p. 27).

prioritare⁽¹⁾, Directiva privind calitatea aerului și directivele conexe⁽²⁾, precum și Directivele „Habitat” și „Păsări”⁽³⁾. Legislația în domeniul schimbărilor climatice, al substanțelor chimice, al emisiilor industriale și al deșeurilor contribuie, de asemenea, la atenuarea presiunii asupra solului și biodiversității, inclusiv asupra ecosistemelor, a speciilor și a habitatelor, precum și la reducerea emisiilor excesive de nutrienți.

18. Cu toate acestea, evaluările recente arată că biodiversitatea din Uniune este tot în declin și că majoritatea ecosistemelor sunt grav deteriorate⁽⁴⁾ ca urmare a diferitelor presiuni. De exemplu, speciile alogene invazive prezintă riscuri mai mari decât s-a estimat în trecut pentru sănătatea plantelor, animalelor și oamenilor, pentru mediu și pentru economie. Strategia UE privind biodiversitatea până în 2020 stabilește obiectivele și acțiunile necesare pentru a inversa aceste tendințe negative, a stopa pierderea biodiversității și degradarea serviciilor ecosistemice până în 2020 și pentru a le reface în măsura în care acest lucru este realizabil⁽⁵⁾. Pentru a permite Uniunii să își îndeplinească obiectivul principal pentru 2020 în materie de biodiversitate, este necesar să se accelereze punerea în aplicare a respectivei strategii și să se îndeplinească obiectivele stabilite în aceasta. Deși strategia include măsuri integrate pentru ameliorarea punerii în aplicare a Directivelor „Păsări” și „Habitat”, inclusiv a rețelei Natura 2000, atingerea obiectivului principal va necesita punerea în aplicare integrală a tuturor actelor legislative care vizează protejerea capitalului natural.
19. În pofida cerinței din Directiva-cadru privind apa de a proteja, îmbunătăți și reface toate corpurile de apă de suprafață și subterane, precum și a eforturilor considerabile de până acum, obiectivul realizării „stării ecologice bune” până în 2015 este susceptibil de a fi îndeplinit numai pentru 53 % din corpurile de apă de suprafață din Uniune⁽⁶⁾. Obiectivul Directivei-cadru privind strategia pentru mediul marin de realizare a „stării ecologice bune” până în 2020 este în continuare supus unor presiuni semnificative, *inter alia*, din cauza pescuitului excesiv permanent, a poluării (inclusiv a poluării fonice submarine și a prezenței deșeurilor marine), precum și a efectelor încălzirii globale, cum ar fi acidifierea, care au loc în mările Europei. În special în Marea Mediterană și în Marea Neagră, unde majoritatea statelor de pe coastă nu sunt state membre ale Uniunii, colaborarea strânsă în interiorul Uniunii, dar și cu vecinii săi va fi esențială pentru abordarea eficace a acestor provocări. În plus, deși politicile Uniunii în domeniul aerului și al emisiilor industriale au contribuit la reducerea multor forme de poluare, ecosistemele sunt în continuare afectate de depunerile excesive de azot și sulf și de poluarea cu ozon asociate emisiilor generate de transporturi, producției de energie și practicilor agricole nesustenabile.
20. Prin urmare, pentru protejerea, conservarea, ameliorarea și valorificarea capitalului natural al Uniunii este nevoie și de eliminarea cauzelor problemelor la sursă, *inter alia*, printr-o mai bună integrare a obiectivelor privind capitalul natural în elaborarea și punerea în aplicare a altor politici, garantându-se că politicile sunt coerente și oferă beneficii conexe. Elementele legate de mediu prevăzute în propunerile de reformă ale Comisiei, în special în ceea ce privește politica agricolă, politica în domeniul pescuitului și politica de coeziune a Uniunii, sprijinite de propunerile de ecologizare a bugetului Uniunii în contextul cadrului financiar multianual 2014-2020, sunt concepute pentru a sprijini obiectivele respective. Întrucât agricultura și silvicultura reprezintă împreună 78 % din terenurile din Uniune, acestea au un rol major în conservarea resurselor naturale, în special a apei și a solului de bună calitate, precum și a biodiversității și a peisajelor culturale diverse. Ecologizarea PAC va contribui și la promovarea practicilor agricole și silvicole favorabile mediului, cum ar fi diversificarea culturilor, protecția pășunilor și paștilor permanente, agrosilvicultura sustenabilă, și va promova crearea și menținerea unor zone agricole și forestiere valoroase din punct de vedere ecologic, inclusiv prin practici extensive și tradiționale. De asemenea, aceasta va spori capacitatea sectorului de exploatare a terenurilor, de schimbare a destinației terenurilor și de silvicultură să funcționeze ca absorbant de CO₂. Un element esențial al agriculturii sustenabile este reprezentat de realizarea activităților agricole într-un mod responsabil față de generațiile viitoare, prin care resursele sunt utilizate eficient, dar totodată se asigură o productivitate ridicată.
21. Uniunea deține cel mai mare teritoriu maritim din lume, astfel că are o responsabilitate semnificativă în asigurarea protecției mediului marin. În cazul mediului marin, deși sectorul marin oferă oportunități economice, de la pescuit, transport și acvacultură, la materii prime, energie offshore și biotehnologie marină, trebuie să se garanteze compatibilitatea acestora cu conservarea și cu gestionarea sustenabilă a ecosistemelor marine și costiere. Împreună, amenajarea spațiului maritim și gestionarea integrată a zonelor de coastă în interiorul statelor membre și între acestea pot juca un rol eficient în coordonarea utilizării durabile a apelor marine și a zonelor de coastă, dacă abordarea ecosistemică este aplicată la gestionarea diferitelor activități sectoriale în aceste zone. Mediul marin nu este protejat suficient, parțial din cauza întârzierilor legate de realizarea rețelei Natura 2000, ceea ce presupune eforturi suplimentare din partea statelor membre. Zonele marine protejate trebuie, de asemenea, gestionate într-un mod mai eficient.

⁽¹⁾ Directiva 2008/105/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele de calitate a mediului în domeniul apei, de modificare și de abrogare a Directivelor 82/176/CEE, 83/513/CEE, 84/156/CEE, 84/491/CEE, 86/280/CEE ale Consiliului și de modificare a Directivei 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 348, 24.12.2008, p. 84).

⁽²⁾ Directiva 2008/50/CE și Directiva 2004/107/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind arsenicul, cadmiul, mercurul, nichelul și hidrocarburile aromatice policiclice în aerul înconjurător (JO L 23, 26.1.2005, p. 3).

⁽³⁾ Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatice (JO L 20, 26.1.2010, p. 7) și Directiva 92/43/CEE.

⁽⁴⁾ Raportul tehnic al Agenției Europene de Mediu 12/2010.

⁽⁵⁾ La punctul 14 din Concluziile Consiliului European din 26 martie 2010 (EUCO 7/10) se afirmă: „Este imperios necesar să se inverseze tendințele continue de pierdere a biodiversității și de degradare a ecosistemelor. Consiliul European a subscris la viziunea pentru 2050 privind biodiversitatea pe termen lung și la obiectivul pentru 2020 definit în Concluziile Consiliului din 15 martie 2010.”

⁽⁶⁾ COM(2012) 673.

22. În cadrul politicii Uniunii în domeniul combaterii schimbărilor climatice trebuie să se recurgă mai frecvent la abordări bazate pe ecosisteme privind atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea, care sunt și ele favorabile biodiversității și furnizării altor servicii ecosistemice, în timp ce la luarea deciziilor legate de energia din surse regenerabile trebuie să se țină seama pe deplin de alte obiective de mediu, precum conservarea biodiversității și protecția solului și a apelor. În fine, va fi necesar să se aplice măsuri vizând soluționarea problemei poluării atmosferice și a emisiilor de CO₂ legate de transporturi ⁽¹⁾.
23. Degradarea, fragmentarea și exploatarea nesustenabilă a terenurilor din Uniune periclitează furnizarea mai multor servicii ecosistemice esențiale, amenințând biodiversitatea și sporind vulnerabilitatea Europei la schimbările climatice și la dezastrele naturale, și accentuează, de asemenea, degradarea solului și deșertificarea. Peste 25 % din teritoriul Uniunii este afectat de eroziunea solului de către ape, ceea ce compromise funcțiile solului și afectează calitatea apelor dulci. Alte probleme persistente sunt contaminarea și impermeabilizarea solului. Peste jumătate de milion de situri din întreaga Uniune sunt considerate contaminate și până ce nu vor fi identificate și evaluate, acestea vor continua să prezinte riscuri potențiale grave pentru mediu, economie, societate și sănătate. În fiecare an, o suprafață de peste 1 000 km² de teren este afectată construirii de locuințe, activităților industriale, transporturilor sau activităților recreative. Este dificil sau costisitor să se pună capăt acestor schimbări pe termen lung și implică aproape întotdeauna compromisuri între diferite necesități sociale, economice și de mediu. Deciziile de planificare legate de exploatarea terenurilor ar trebui să încorporeze aspecte legate de mediu, printre care protecția apelor și conservarea biodiversității, astfel încât să devină mai sustenabile, în vederea realizării de progrese către obiectivul de a nu exista nicio creștere netă a suprafeței terenurilor ocupate până în 2050.
24. La nivelul statelor membre au fost înregistrate progrese variabile în ceea ce privește protecția solului, inclusiv cu privire la identificarea siturilor contaminate, sensibilizarea publicului, cercetarea și dezvoltarea unor sisteme de monitorizare. Totodată, progresele privind eforturile bazate pe riscuri și alte eforturi de refacere sunt inegale, iar rezultatele și raportarea la nivelul Uniunii sunt limitate. Ca răspuns la preocupări precum impactul negativ asupra ciclului natural al apei, Comisia a elaborat orientări privind impermeabilizarea solului ⁽²⁾. Eforturi suplimentare pentru consolidarea contextului normativ, dezvoltarea de rețele, partajarea de informații, elaborarea de orientări și identificarea unor exemple de cele mai bune practici ar putea și ele contribui la o mai bună protecție a solului. Comisia a prezentat o propunere de directivă de stabilire a cadrului privind protecția solului și de modificare a Directivei 2004/35/CE ⁽³⁾.
25. Pentru a reduce cele mai semnificative presiuni cauzate de om asupra terenurilor, solului și asupra altor ecosisteme din Europa, se vor lua măsuri pentru a se garanta că deciziile legate de exploatarea terenurilor adoptate la toate nivelurile relevante țin seama în mod corespunzător și de impacturile asupra mediului, nu numai de cele sociale și economice. Rezultatul Rio+20, recunoscând semnificația economică și socială a bunei gestionări a terenurilor, a fost un apel la „o lume în care degradarea terenurilor nu mai constituie o problemă”. Uniunea și statele sale membre ar trebui să analizeze care este modul optim de a face acest angajament funcțional în sferele lor respective de competență. Uniunea și statele sale membre ar trebui, de asemenea, să analizeze cât mai curând posibil în ce mod problemele legate de calitatea solului pot fi tratate în cadrul unei abordări specifice și proporționale, bazate pe riscuri, într-un cadru juridic obligatoriu. Ar trebui să se stabilească, de asemenea, obiective privind exploatarea sustenabilă a terenurilor și solul.
26. Deși emisiile de azot și fosfor în mediul înconjurător din Uniune au scăzut considerabil în ultimii 20 de ani, emisiile excesive de nutrienți continuă să afecteze calitatea aerului și a apei și să aibă un impact negativ asupra ecosistemelor, cauzând probleme grave pentru sănătatea umană. În special, problema emisiilor de amoniac cauzate de gestionarea ineficientă a îngrășămintelor și de tratarea inadecvată a apelor uzate trebuie soluționată de urgență pentru a se putea realiza și alte reduceri semnificative ale emisiilor de nutrienți. De asemenea, sunt necesare eforturi suplimentare pentru gestionarea ciclului nutrienților într-un mod mai rentabil, sustenabil și mai eficient din punct de vedere al utilizării resurselor, precum și pentru eficientizarea utilizării îngrășămintelor. Aceste eforturi necesită investiții în cercetare, precum și o ameliorare a coerenței și punerii în aplicare a legislației Uniunii în domeniul mediului, menită să soluționeze aceste provocări prin înăsprirea standardelor, dacă este cazul, și prin abordarea ciclului nutrienților în cadrul unei abordări mai holistice, care să interconecteze și să integreze politicile Uniunii existente care contribuie la soluționarea problemei eutrofizării și emisiilor excesive de nutrienți și evită situațiile în care emisiile de nutrienți ajung dintr-un mediu natural în altul.
27. Măsurile din cadrul Strategiei UE privind biodiversitatea pentru a reface cel puțin 15 % dintre ecosistemele degradate ale Uniunii și pentru a extinde utilizarea infrastructurii verzi (un instrument care oferă avantaje ecologice, economice și sociale prin soluții naturale, încorporând spații verzi și alte caracteristici fizice în zonele terestre și marine) vor contribui la eliminarea fragmentării terenurilor. În combinație cu punerea în aplicare integrală a Directivelor „Păsări” și „Habitat”, sprijinite prin cadrele de acțiune prioritare, astfel de măsuri vor contribui și la creșterea în continuare a capitalului natural și a rezilienței ecosistemelor și pot oferi opțiuni rentabile de atenuare a schimbărilor climatice și de adaptare la acestea, precum și de gestionare a riscurilor de dezastre. Totodată, eforturile statelor membre de a identifica și de a evalua ecosistemele și serviciile furnizate de acestea vor îmbunătăți disponibilitatea informațiilor și

⁽¹⁾ COM(2011) 144.⁽²⁾ SWD(2012) 101.⁽³⁾ COM(2006) 232.

vor contribui, alături de inițiativa „nicio pierdere netă” planificată pentru 2015, la menținerea rezervei de capital natural la diverse niveluri. Integrarea valorii economice a serviciilor ecosistemice în sistemele contabile și de raportare la nivelul Uniunii și la nivel național până în 2020 va duce la o mai bună gestionare a capitalului natural al Uniunii.

28. Pentru a proteja, a conserva și a ameliora capitalul natural al Uniunii, PAM 7 garantează că, până în 2020:

- (a) declinul biodiversității și degradarea serviciilor ecosistemice, inclusiv a polenizării, vor fi stopate, iar ecosistemele și serviciile lor vor fi menținute și cel puțin 15 % din ecosistemele degradate vor fi fost refăcute;
- (b) impactul presiunilor asupra apelor de tranziție, costiere și dulci (inclusiv a apelor de suprafață și subterane) va fi redus semnificativ pentru a realiza, a menține sau a crește starea bună a acestora, astfel cum este definită în Directiva-cadru privind apa;
- (c) impactul presiunilor asupra apelor marine va fi redus pentru a realiza sau a menține starea ecologică bună, în conformitate cu Directiva-cadru privind strategia pentru mediul marin, iar zonele de coastă sunt gestionate sustenabil;
- (d) poluarea atmosferică și impactul său asupra ecosistemelor și biodiversității vor fi reduse, cu obiectivul pe termen lung de a nu se depăși cantitățile și nivelurile critice;
- (e) terenurile vor fi gestionate în mod sustenabil în Uniune, solul va fi protejat în mod adecvat, iar refacerea siturilor contaminate va fi în plină desfășurare;
- (f) ciclul nutrienților (azot și fosfor) va fi gestionat în mod mai sustenabil și mai eficient din punctul de vedere al utilizării resurselor;
- (g) gestionarea pădurilor este sustenabilă, iar pădurile, biodiversitatea din acestea și serviciile pe care acestea le furnizează vor fi protejate și, pe cât posibil, îmbunătățite, iar reziliența pădurilor la schimbările climatice, incendii, furtuni, dăunători și boli va fi ameliorată.

În acest scop, este necesar, în special:

- (i) să fie accelerată, fără întârziere, punerea în aplicare a Strategiei UE privind biodiversitatea, în vederea îndeplinirii obiectivelor acesteia;
- (ii) să fie implementat integral Planul de salvagardare a resurselor de apă ale Europei ⁽¹⁾, ținându-se seama în mod corespunzător de circumstanțele specifice din statele membre și asigurându-se faptul că obiectivele privind calitatea apei sunt sprijinite în mod corespunzător prin măsuri politice bazate pe sursă;
- (iii) să se intensifice rapid eforturile, *inter alia*, pentru a se garanta că se obțin stocuri de pești sănătoase, în conformitate cu politica comună în domeniul pescuitului, cu Directiva-cadru privind strategia pentru mediul marin și cu obligațiile internaționale; să se combată poluarea și să se stabilească un obiectiv cantitativ principal de reducere la nivelul întregii Uniuni a deșeurilor marine sprijinit de măsuri bazate pe sursă și ținând seama de strategiile pentru mediul marin stabilite de statele membre; să se finalizeze rețeaua Natura 2000 de zone marine protejate și să se asigure că zonele de coastă sunt gestionate sustenabil;
- (iv) să se adopte de comun acord și să se pună în aplicare o strategie UE pentru adaptarea la schimbările climatice ⁽²⁾, inclusiv să se integreze aspecte legate de adaptarea la schimbările climatice în principalele inițiative și sectoare ale Uniunii;
- (v) să se intensifice eforturile în vederea realizării deplinei conformități cu legislația Uniunii în domeniul calității aerului și să se definească obiectivele și acțiunile strategice pentru perioada de după 2020;
- (vi) să se intensifice eforturile de reducere a eroziunii solului și de creștere a materiei organice din sol, eforturile de refacere a siturilor contaminate și de îmbunătățire a integrării aspectelor legate de exploatarea terenurilor într-un proces decizional coordonat, care să implice toate nivelurile relevante ale autorităților publice, iar aceste eforturi să fie sprijinite prin adoptarea unor obiective referitoare la sol și la terenuri ca resursă și a unor obiective în materie de amenajare a terenurilor;
- (vii) să se ia măsuri suplimentare pentru reducerea emisiilor de azot și de fosfor, inclusiv a celor cauzate de tratarea apelor uzate urbane și industriale și de utilizarea îngrășămintelor, *inter alia*, printr-un control mai bun la sursă și recuperarea deșeurilor de fosfor;
- (viii) să se elaboreze și să se pună în aplicare o strategie reînnoită a Uniunii privind pădurile, care să abordeze numeroasele exigențe și beneficii legate de păduri și să contribuie la adoptarea unei abordări mai strategice în ceea ce privește protecția și valorificarea pădurilor, inclusiv prin gestionarea sustenabilă a pădurilor;

⁽¹⁾ COM(2012) 673.

⁽²⁾ COM(2013) 216.

- (ix) îmbunătățirea furnizării de informații publice de către Uniune, a acțiunilor de sensibilizare și a educației în ceea ce privește politica de mediu.

Obiectivul prioritar nr. 2: trecerea Uniunii la o economie verde și competitivă cu emisii reduse de dioxid de carbon și eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor

29. Strategia Europa 2020 urmărește să promoveze creșterea sustenabilă prin dezvoltarea unei economii cu emisii reduse de carbon care să fie mai competitivă și în cadrul căreia resursele să fie utilizate sustenabil. Inițiativa sa emblematică „O Europă eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor” are ca scop să sprijine trecerea la o economie care să fie eficientă prin modul de utilizare a tuturor resurselor, să decupleze în mod absolut creșterea economică de consumul de resurse și energie și de impacturile sale asupra mediului, să reducă emisiile de GES, să crească competitivitatea prin eficiență și inovare și să promoveze o mai mare securitate energetică și a resurselor, inclusiv printr-o utilizare mai redusă a resurselor per ansamblu. Foaia de parcurs către o Europă eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor și Foaia de parcurs pentru trecerea la o economie competitivă cu emisii reduse de dioxid de carbon ⁽¹⁾ sunt elemente esențiale ale inițiativei emblematică, care stabilesc cadrul pentru acțiuni viitoare care să ducă la atingerea obiectivelor respective și ar trebui să fie sprijinite de schimbul de cele mai bune practici între statele membre. În plus, un parteneriat între Uniune, statele sale membre și industrie, în cadrul politicii industriale integrate a Uniunii, va oferi un mijloc pentru creșterea investițiilor și a inovării în ceea ce privește șase piețe emergente legate de economia verde ⁽²⁾.
30. Inovarea în scopul eficientizării utilizării resurselor este necesară în toate sectoarele economice pentru a îmbunătăți competitivitatea în contextul prețurilor tot mai mari ale resurselor, al insuficienței acestora, al constrângerilor legate de furnizarea materiilor prime și al dependenței de importuri. Sectorul întreprinderilor este principalul factor determinant al inovării, inclusiv al ecoinovării. Cu toate acestea, piețele singure nu vor genera rezultatele dorite, iar pentru a îmbunătăți performanța lor de mediu, în special întreprinderile mici și mijlocii (IMM) au nevoie de asistență specifică pentru a asimila noile tehnologii, inclusiv prin intermediul parteneriatelor de cercetare și inovare în domeniul deșeurilor ⁽³⁾. Sunt necesare acțiuni la nivel de guverne, la nivelul Uniunii și al statelor membre pentru a crea condițiile-cadru juridice adecvate pentru investiții și ecoinovare, prin stimularea dezvoltării unor întreprinderi sustenabile sau a unor soluții tehnice la provocările de mediu și prin promovarea unor modele sustenabile de utilizare a resurselor ⁽⁴⁾.
31. Această cerință esențială pentru a face față provocărilor de mediu aduce, de asemenea, beneficii socioeconomice substanțiale și poate stimula competitivitatea. Creșterea potențială a numărului locurilor de muncă determinată de trecerea la o economie sigură și durabilă cu emisii reduse de dioxid de carbon și eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor este esențială pentru atingerea obiectivelor privind ocuparea forței de muncă stabilite de strategia Europa 2020 ⁽⁵⁾. Ocuparea forței de muncă în sectorul tehnologiilor și al serviciilor de mediu din Uniune a crescut cu 3 % pe an în ultimii ani ⁽⁶⁾. Valoarea pieței mondiale a industriilor verzi este estimată la cel puțin un bilion EUR ⁽⁷⁾ și se prevede că aproape se va dubla în următorii 10 ani. Societățile europene au deja un avans la nivel mondial în ceea ce privește reciclarea și eficiența energetică și trebuie încurajate pentru a beneficia de pe urma acestei creșteri a cererii mondiale, fiind sprijinite de Planul de acțiune privind ecoinovarea ⁽⁸⁾. De exemplu, se preconizează că numai sectorul european al energiei din surse regenerabile va genera peste 400 000 de noi locuri de muncă până în 2020 ⁽⁹⁾. O bioeconomie durabilă poate contribui, de asemenea, la o creștere inteligentă și verde în Europa și, în același timp va beneficia de îmbunătățirea eficienței utilizării resurselor.
32. Punerea în aplicare integrală a pachetului climă și energie al Uniunii este esențială pentru parcurgerea etapelor identificate pentru 2020 și pentru crearea unei economii competitive, cu emisii reduse de dioxid de carbon, care să fie sigură și sustenabilă, până în 2050. Deși Uniunea este în prezent pe cale de a reduce emisiile interne de GES cu 20 % sub nivelurile din 1990 până în 2020, atingerea obiectivului de 20 % în materie de eficiență energetică va necesita îmbunătățiri mult mai rapide ale eficienței și o schimbare a comportamentului. Se preconizează că Directiva privind eficiența energetică ⁽¹⁰⁾ va avea o contribuție semnificativă în acest sens, și aceasta ar putea fi completată prin stabilirea unor cerințe de eficiență privind consumul de energie al tuturor produselor care intră pe piața Uniunii. O evaluare cuprinzătoare a disponibilității biomasei sustenabile este importantă și în contextul creșterii tot mai mari a cererii de energie și al dezbaterilor actuale cu privire la conflictul legat de exploatarea terenurilor pentru hrană și exploatarea terenurilor pentru bioenergie. De asemenea, este esențial să se asigure faptul că biomasa, în toate formele sale, este produsă și utilizată sustenabil și eficient pe întreaga durată a ciclului de viață, astfel încât să se reducă la minimum sau să se evite impactul negativ asupra mediului și climei, ținându-se seama în mod corespunzător de contextul economic al diferitelor utilizări ale biomasei ca resursă. Acest lucru ar contribui la crearea unei economii cu emisii reduse de dioxid de carbon.

⁽¹⁾ COM(2011) 112.

⁽²⁾ COM(2012) 582, intitulată „O industrie europeană mai puternică pentru creșterea și redresarea economiei”.

⁽³⁾ Principiul IX din cadrul „Small Business Act” pentru Europa propune acțiuni pentru ajutarea IMM-urilor să transforme provocările în materie de mediu în oportunități [COM(2008) 394].

⁽⁴⁾ „Fostering Innovation for Green Growth” („Încurajarea inovării în vederea unei creșteri ecologice”) (OCDE 2011) și „The Eco-Innovation Gap: An economic opportunity for business” („Decalajul privind ecoinovarea: o oportunitate economică pentru întreprinderi”) (EIO 2012).

⁽⁵⁾ COM(2012) 173.

⁽⁶⁾ În sectorul ecoindustrial al UE lucrau aproximativ 2,7 milioane de persoane în 2008, iar în 2012 este posibil ca această cifră să se ridice la 3,4 milioane (Ecorys, 2012).

⁽⁷⁾ „The number of jobs dependent on the Environment and Resource Efficiency improvements” („Numărul de locuri de muncă care depind de îmbunătățirea condițiilor de mediu și a eficienței din punctul de vedere al utilizării resurselor”) (ECORYS 2012).

⁽⁸⁾ COM(2011) 899.

⁽⁹⁾ „The impact of renewable energy policy on economic growth and employment in the EU” („Impactul politicii în domeniul energiei din surse regenerabile asupra creșterii economice și a ocupării forței de muncă în UE”) (Employ-RES 2009).

⁽¹⁰⁾ Directiva 2012/27/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 privind eficiența energetică, de modificare a Directivelor 2009/125/CE și 2010/30/UE și de abrogare a Directivelor 2004/8/CE și 2006/32/CE (JO L 315, 14.11.2012, p. 1).

33. Va fi necesar ca toate sectoarele economice să contribuie la reducerea emisiilor de GES pentru ca Uniunea să poată contribui în mod echitabil la eforturile globale. Uniunea trebuie să convină asupra următoarelor etape ale cadrului său privind clima și energia după 2020, pentru a se pregăti în vederea negocierilor internaționale cu privire la un nou acord obligatoriu din punct de vedere juridic, dar și pentru a furniza statelor membre, industriei și altor sectoare un cadru și obiective clare, cu caracter juridic obligatoriu, pentru realizarea investițiilor necesare pe termen mediu și lung în reducerea emisiilor, eficiența energetică și energiile regenerabile. Prin urmare, Uniunea trebuie să examineze opțiunile de politică posibile pentru realizarea trecerii la o economie cu emisii reduse de carbon într-o manieră treptată și rentabilă, ținând seama de etapele orientative stabilite în Foaia de parcurs pentru o economie cu emisii reduse de dioxid de carbon până în 2050, care ar trebui să stea la baza lucrărilor viitoare. Cartea verde privind un cadru pentru 2030 pentru politici în domeniul climei și al energiei ⁽¹⁾ reprezintă un pas important în acest sens. Foaia de parcurs privind energia pentru 2050 și Cartea albă privind politica în domeniul transporturilor trebuie să aibă la bază cadre de politică mai solide. În plus, statele membre trebuie să elaboreze și să pună în aplicare strategii de dezvoltare pe termen lung rentabile, cu emisii reduse de dioxid de carbon, care să vizeze atingerea obiectivului Uniunii de reducere a emisiilor de GES cu 80-95 % până la mijlocul secolului față de nivelurile din 1990, în cadrul efortului global de limitare a creșterii medii a temperaturii la sub 2 °C față de nivelurile preindustriale și în contextul reducerilor necesare în țările dezvoltate luate în considerare ca grup, în conformitate cu datele furnizate de Comisia interguvernamentală privind schimbările climatice (IPCC). Sistemul Uniunii de comercializare a certificatelor de emisii va rămâne un pilon central al politicii Uniunii în domeniul climei și după 2020 și ar trebui să fie reformat din punct de vedere structural pentru a stimula investițiile care urmăresc reducerea emisiilor de dioxid de carbon. În concordanță cu angajamentele internaționale, Uniunea, alături de alte părți la Convenția cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice (CCONUSC), ar trebui să sprijine țările în curs de dezvoltare în eforturile lor de a atenua schimbările climatice prin consolidarea capacităților, sprijin financiar și transferul de tehnologii.
34. Adoptarea de către industrie a „celor mai bune tehnici disponibile” în temeiul Directivei privind emisiile industriale ⁽²⁾ va duce la ameliorarea modelelor de utilizare a resurselor și la reducerea emisiilor pentru peste 50 000 de instalații industriale majore din Uniune, contribuind astfel semnificativ la stimularea dezvoltării de tehnici inovatoare, la ecologizarea economiei și la reducerea costurilor aferente sectorului pe termen lung. Această dezvoltare poate fi încurajată în plus prin implementarea sistemelor de management de mediu, precum EMAS ⁽³⁾, de către industrie.
35. Anumite instrumente de politică existente privind producția și consumul au un domeniu de aplicare limitat. Este nevoie de un cadru care să trimită semnalele adecvate producătorilor și consumatorilor pentru a promova eficiența utilizării resurselor și economia circulară. Se vor lua măsuri pentru a se îmbunătăți și mai mult performanța de mediu a bunurilor și serviciilor de pe piața Uniunii pe durata întregului lor ciclu de viață, inclusiv măsuri de creștere a ofertei de produse și de servicii sustenabile din punctul de vedere al mediului și de stimulare a unei schimbări de direcție semnificative în ceea ce privește cererea consumatorilor pentru aceste produse. Acest lucru se va realiza prin utilizarea unei combinații echilibrate de stimulente pentru consumatori și pentru întreprinderi, inclusiv IMM-uri, instrumente bazate pe piață și reglementări vizând reducerea impacturilor asupra mediului ale operațiunilor și produselor acestora. Cu ajutorul etichetării clare și coerente, consumatorii ar trebui să primească informații precise, ușor de înțeles și fiabile cu privire la produsele pe care le achiziționează, inclusiv cu privire la afirmațiile legate de mediu. Ambalajele ar trebui optimizate pentru a reduce la minimum impactul asupra mediului, iar modelele de afaceri eficiente din punctul de vedere al utilizării resurselor, precum sistemele de servicii pentru produse, inclusiv leasingul de produse, ar trebui să fie, de asemenea, sprijinite. Legislația în vigoare în domeniul produselor, cum sunt Directiva privind proiectarea ecologică și Directiva privind eticheta energetică ⁽⁴⁾ și Regulamentul privind eticheta ecologică ⁽⁵⁾, va fi revizuită în vederea îmbunătățirii performanței de mediu și a eficienței energetice a produselor pe durata întregului lor ciclu de viață și a abordării dispozițiilor existente prin intermediul unei politici și al unui cadru legislativ mai coerente pentru producția și consumul sustenabile din Uniune ⁽⁶⁾. Acest cadru sprijinit de indicatori privind ciclul de viață ar trebui să abordeze fragmentarea și limitările domeniului de aplicare ale acquis-ului privind consumul și producția durabile (CPD) și ar identifica și, după caz, ar elimina lacunele la nivel de politică, stimulente și legislație pentru a asigura existența unor cerințe minime privind performanța de mediu a produselor și a serviciilor.
36. Întrucât 80 % dintre toate consecințele asupra mediului ale unui produs pe parcursul ciclului său de viață își au originea în etapa de proiectare a acestuia, cadrul de politică al Uniunii ar trebui să garanteze că produsele prioritare introduse pe piața Uniunii sunt proiectate în mod ecologic, în vederea optimizării eficienței utilizării resurselor și a materialelor. Aceasta ar trebui să includă abordarea, *inter alia*, a unor aspecte precum durabilitatea produsului, posibilitatea de reparare, reutilizare și reciclare, conținutul reciclat și durata de utilizare a produsului. Produsele

⁽¹⁾ COM(2013) 169.

⁽²⁾ Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) (JO L 334, 17.12.2010, p. 17).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) (JO L 342, 22.12.2009, p. 1).

⁽⁴⁾ Directiva 2009/125/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de instituire a unui cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică aplicabile produselor cu impact energetic (JO L 285, 31.10.2009, p. 10) și Directiva 2010/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 2010 privind indicarea, prin etichetare și informații standard despre produs, a consumului de energie și de alte resurse al produselor cu impact energetic (JO L 153, 18.6.2010, p. 1).

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind eticheta UE ecologică (JO L 27, 30.1.2010, p. 1).

⁽⁶⁾ Legislația în domeniul proiectării ecologice, al etichetei energetice, al etichetei ecologice, al EMAS și al practicilor comerciale neloiale urmează să fie revizuită înainte de 2015.

ar trebui să fie procurate în mod durabil și proiectate astfel încât să poată fi reutilizate și reciclate. Aceste cerințe vor trebui să poată fi implementate și aplicate. Se vor intensifica, la nivelul Uniunii și la nivel național, eforturile de eliminare a barierelor din calea ecoinovării ⁽¹⁾ și de valorificare a întregului potențial al industriilor verzi ale Europei, generându-se astfel beneficii pentru crearea de locuri de muncă și creștere verde.

37. În vederea instituirii unui cadru de măsuri vizând îmbunătățirea aspectelor legate de utilizarea eficientă a resurselor altele decât cele privind emisiile de GES și energia, vor fi stabilite obiective privind reducerea impactului global al consumului asupra mediului, în special în sectorul alimentar, în cel al locuințelor și în cel al mobilității ⁽²⁾. Luate împreună, aceste sectoare sunt responsabile de aproape 80 % dintre impacturile consumului asupra mediului. În acest sens, ar trebui să se țină seama și de indicatorii și obiectivele în ceea ce privește amprentele terenurilor, apei, materiilor prime și carbonului, precum și de rolul lor în cadrul semestrului european. Cu ocazia Rio+20 s-a recunoscut necesitatea de a reduce semnificativ pierderile și deșeurile alimentare generate în urma recoltării sau de altă natură de-a lungul întregului lanț de aprovizionare cu alimente. Comisia ar trebui să prezinte o strategie cuprinzătoare privind combaterea deșeurilor alimentare inutile și să concluzioneze cu statele membre în vederea combaterii generării excesive de deșeuri alimentare. După caz, în acest sens, ar putea fi utile măsurile de creștere a compostării și a digestiei anaerobe a deșeurilor alimentare.
38. Pe lângă cerințele obligatorii în materie de achiziții publice verzi pentru anumite categorii de produse ⁽³⁾, majoritatea statelor membre au adoptat planuri de acțiune voluntare și multe dintre ele și-au stabilit obiective cu privire la anumite grupuri de produse. Cu toate acestea, autoritățile publice de la toate nivelurile dispun de o marjă de manevră considerabilă pentru a-și reduce și mai mult impactul asupra mediului prin deciziile lor în materie de achiziții. Statele membre și regiunile ar trebui să ia măsuri suplimentare pentru a atinge obiectivul de aplicare a cerințelor în materie de achiziții publice verzi în cel puțin 50 % dintre licitațiile publice. Comisia va evalua posibilitatea de a propune acte legislative sectoriale specifice pentru a stabili cerințe obligatorii în materie de achiziții publice verzi și pentru alte categorii de produse și domenii de aplicare al monitorizării periodice a progreselor statelor membre pe baza unor date adecvate furnizate de statele membre, ținând seama, totodată, de necesitatea de a reduce la minimum nivelul sarcinii administrative. Ar trebui să se instituie rețele de achizitori ecologici voluntari.
39. De asemenea, prevenirea și gestionarea deșeurilor în Uniune mai poate fi încă mult îmbunătățită pentru a utiliza mai bine resursele, a deschide noi piețe, a crea noi locuri de muncă și a reduce dependența de importurile de materii prime, reducând totodată impactul asupra mediului ⁽⁴⁾. În fiecare an, în Uniune se produc 2,7 miliarde de tone de deșeuri, dintre care 98 de milioane de tone (4 %) sunt deșeuri periculoase. În 2011, media cantității de deșeuri municipale generate pe cap de locuitor a fost de 503 kg la nivelul Uniunii, variind între 298 și 718 kg la nivelul statelor membre individuale. În medie, numai 40 % dintre deșeurile solide sunt pregătite pentru reutilizare sau reciclare, în timp ce, în unele dintre statele membre, sunt reciclate peste 70 % dintre deșeuri, ceea ce demonstrează modul în care deșeurile ar putea fi utilizate ca una dintre resursele principale ale Uniunii. În același timp, multe state membre trimit la depozitele de deșeuri peste 75 % din deșeurile lor municipale ⁽⁵⁾.
40. Transformarea deșeurilor într-o resursă, așa cum se solicită în Foaia de parcurs privind utilizarea eficientă a resurselor în Europa, necesită punerea în aplicare integrală și armonizată a legislației Uniunii în domeniul deșeurilor în întreaga Uniune, pe baza ierarhiei deșeurilor și vizând diferite tipuri de deșeuri ⁽⁶⁾. Sunt necesare eforturi suplimentare pentru reducerea cantității de deșeuri generate pe cap de locuitor și a generării de deșeuri în termeni absoluți. De asemenea, pentru a realiza obiectivele legate de eficiența utilizării resurselor, sunt necesare limitarea valorificării energetice la materialele nereciclabile ⁽⁷⁾, eliminarea treptată a depozitării deșeurilor care pot fi reciclate sau valorificate ⁽⁸⁾, asigurarea calității ridicate a reciclării, astfel încât utilizarea materialului reciclat să nu aibă un impact negativ asupra mediului sau asupra sănătății umane și dezvoltarea de piețe pentru materiile prime secundare. Deșeurile periculoase vor trebui gestionate astfel încât să se reducă la minimum efectele negative semnificative asupra sănătății umane și asupra mediului, după cum s-a convenit la Rio+20. Pentru a realiza acest obiectiv, ar trebui ca instrumentele bazate pe piață și orice alte măsuri care favorizează prevenirea, reciclarea și reutilizarea să fie aplicate mai sistematic în întreaga Uniune, inclusiv sub forma creșterii responsabilității producătorilor și a sprijinirii dezvoltării ciclurilor de materiale netoxice. Obstacolele cu care se confruntă activitățile de reciclare pe piața internă a Uniunii ar trebui eliminate, iar obiectivele existente în ceea ce privește reutilizarea, reciclarea, valorificarea și depozitarea deșeurilor ar trebui reexamineate pentru a se putea trece la o economie „circulară” bazată pe ciclul de viață, în care utilizarea succesivă a resurselor și a deșeurilor reziduale ajunge aproape la zero.

⁽¹⁾ COM(2011) 899.

⁽²⁾ Producția anuală de deșeuri alimentare din Uniune se ridică la aproximativ 89 de milioane de tone, ceea ce reprezintă 179 kg pe cap de locuitor (BIO Intelligence Service 2010). Impacturile combinate ale sectorului locuințelor și ale infrastructurii reprezintă aproximativ 15-30 % din totalul presiunilor asupra mediului legate de consum din Europa și o contribuție anuală de aproximativ 2,5 tone de echivalent CO₂ pe cap de locuitor [SEC(2011) 1067].

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 106/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind un program comunitar de etichetare referitoare la eficiența energetică a echipamentelor de birou (JO L 39, 13.2.2008, p. 1); Directiva 2009/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea vehiculelor de transport rutier nepoluante și eficiente din punct de vedere energetic (JO L 120, 15.5.2009, p. 5) și Directiva privind eficiența energetică.

⁽⁴⁾ De exemplu, punerea în aplicare integrală a legislației Uniunii în domeniul deșeurilor ar determina realizarea unor economii de 72 de miliarde EUR pe an, ar spori cifra de afaceri anuală a sectorului gestionării și reciclării deșeurilor din Uniune cu 42 de miliarde EUR și ar duce la crearea a 400 000 de locuri de muncă până în 2020.

⁽⁵⁾ Eurostat Stat 13/33 Deșeuri municipale 2011.

⁽⁶⁾ Directiva 2008/98/CE.

⁽⁷⁾ „Reciclarea” este definită la articolul 3 punctul 17 din Directiva 2008/98/CE ca „orice operațiune de valorificare prin care deșeurile sunt transformate în produse, materiale sau substanțe pentru a-și îndeplini funcția lor inițială sau pentru alte scopuri. Aceasta include retratarea materialelor organice, dar nu include valorificarea energetică și conversia în vederea folosirii materialelor drept combustibil sau pentru operațiunile de umplere”.

⁽⁸⁾ „Valorificarea” este definită la articolul 3 punctul 15 din Directiva 2008/98/CE ca „orice operațiune care are drept rezultat principal faptul că deșeurile servesc unui scop util prin înlocuirea altor materiale care ar fi fost utilizate într-un anumit scop, sau faptul că deșeurile sunt pregătite pentru a putea servi scopului respectiv, în întreprinderi și în economie în general. [...]”.

41. Utilizarea eficientă a resurselor în sectorul apei va fi, de asemenea, tratată ca prioritate pentru a se contribui la realizarea stării bune a apelor. Deși secetele și deficitul de apă afectează tot mai multe părți ale Europei, se estimează că 20-40 % din resursele hidrologice disponibile ale Europei continuă să fie irosite, de exemplu, prin scurgerile din sistemul de distribuție sau prin utilizarea neadecvată a tehnologiilor de utilizare eficientă a apei. În conformitate cu modelizarea existentă, există încă foarte multe posibilități de eficientizare a utilizării apei în Uniune. În plus, se preconizează că cererea tot mai mare și impacturile schimbărilor climatice vor spori considerabil presiunea asupra resurselor hidrologice regenerabile disponibile cu scopul de a menține, realiza sau îmbunătăți starea bună a apelor în conformitate cu Directiva-cadru privind apa, inclusiv eficientizând utilizarea apei prin recurgerea la mecanisme de piață precum stabilirea unor prețuri care să reflecte adevărata valoare a apei, precum și la alte instrumente precum educația și sensibilizarea publicului⁽¹⁾. Având în vedere că sunt cei mai mari consumatori, sectoare cum ar fi cel al producției de energie și cel agricol ar trebui să fie încurajate să stabilească priorități pentru a utiliza în modul cel mai eficient posibil rezervele de apă. Progresul va fi facilitat de demonstrarea și punerea în aplicare accelerată a unor sisteme tehnologice inovatoare și a unor modele de afaceri bazate pe planul strategic de implementare a parteneriatului european pentru inovare în domeniul apei.
42. Un cadru de politică previzibil pe termen lung în toate aceste domenii va contribui la stimularea nivelului investițiilor și al măsurilor necesare pentru dezvoltarea deplină a unor piețe pentru tehnologii verzi și pentru promovarea unor soluții sustenabile pentru întreprinderi. Indicatorii și obiectivele, proveniți în urma colectării unor date solide, privind utilizarea eficientă a resurselor, ar oferi factorilor de decizie din sectorul public și privat orientările necesare în vederea transformării economiei. Odată conveniți la nivelul Uniunii, astfel de indicatori și obiective vor deveni parte integrantă a PAM 7. Metodologiile de măsurare a eficienței utilizării resurselor de apă, terenuri, materiale și carbon ar trebui dezvoltate până în 2015 pentru a contribui la acest proces.
43. În scopul trecerii Uniunii la o economie verde și competitivă cu emisii reduse de dioxid de carbon și eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor, PAM 7 garantează că până în 2020:
- (a) Uniunea își va fi atins obiectivele în materie de climă și energie pentru 2020 și se va ocupa de reducerea emisiilor de GES cu 80-95 % până în 2050 față de nivelurile din 1990, ca parte a efortului global de limitare a creșterii medii a temperaturii la sub 2 °C față de nivelurile preindustriale, un acord asupra unui cadru privind clima și energia până în 2030 fiind o etapă esențială în acest proces;
 - (b) impactul global asupra mediului al tuturor sectoarelor economiei Uniunii va fi redus semnificativ, iar eficiența utilizării resurselor va crește, fiind disponibile metodologii de măsurare și evaluare. Există stimulente de piață și stimulente la nivelul politicilor care încurajează investițiile de afaceri în eficiența utilizării resurselor, în timp ce creșterea verde este stimulată prin intermediul măsurilor de sprijinire a inovării;
 - (c) schimbările structurale din cadrul producției, al tehnologiei și al inovării, precum și modelele de consum și stilurile de viață vor reduce impactul global al producției și consumului asupra mediului, în special în sectorul alimentar, în cel al locuințelor și în cel al mobilității;
 - (d) deșeurile vor fi gestionate în condiții de siguranță și în așa fel încât să nu aibă un impact negativ asupra sănătății și a mediului, generarea absolută de deșeuri și generarea de deșeuri pe cap de locuitor vor scădea, depozitarea va fi limitată la reziduuri (materialele care nu pot fi reciclate sau valorificate), având în vedere amănările prevăzute la articolul 5 alineatul (2) din Directiva privind depozitele de deșeuri⁽²⁾, iar valorificarea energetică va fi limitată la materialele nereciclabile, având în vedere articolul 4 alineatul (2) din Directiva-cadru privind deșeurile⁽³⁾;
 - (e) stresul hidric din Uniune va fi prevenit sau redus semnificativ.

În acest scop, este necesar, în special:

- (i) să se pună în aplicare integral pachetul climă și energie și să se convină fără întârziere asupra cadrului strategic al Uniunii în domeniul climei și al energiei pentru 2030, ținându-se seama în mod corespunzător de cel mai recent raport de evaluare al IPCC, de etapele stabilite în Foai de parcurs pentru o economie cu emisii reduse de dioxid de carbon, precum și de evoluțiile din cadrul CCONUSC și al altor procese în domeniu;
- (ii) să se generalizeze aplicarea „celor mai bune tehnici disponibile” în contextul Directivei privind emisiile industriale și să se intensifice eforturile de promovare a adoptării tehnologiilor, proceselor și serviciilor inovatoare emergente;

⁽¹⁾ COM(2012) 673.

⁽²⁾ Directiva 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșeuri (JO L 182, 16.7.1999, p. 1).

⁽³⁾ Directiva 2008/98/CE.

- (iii) să se impulsioneze, în sectorul public și în cel privat, eforturile de cercetare și inovare necesare pentru dezvoltarea și punerea în aplicare a sistemelor tehnologice și a modelelor de afaceri inovatoare care vor accelera tranziția către o economie sigură și durabilă, cu emisii reduse de dioxid de carbon și eficiență din punctul de vedere al utilizării resurselor și vor reduce costurile aferente acestei tranziții. Să se dezvolte în continuare abordarea stabilită în Planul de acțiune privind ecoinovarea, să se identifice prioritățile pentru inovarea progresivă, precum și schimbările la nivelul sistemului, să se promoveze creșterea cotei de piață a tehnologiilor verzi în Uniune și creșterea competitivității industriei ecologice europene. Să se stabilească indicatori și obiective realiste și realizabile privind utilizarea eficientă a resurselor;
- (iv) să se dezvolte, până în 2015, metodologii de măsurare și evaluare a eficienței din punctul de vedere al utilizării resurselor a terenurilor, carbonului, apei și materiilor prime și să se evalueze eficacitatea introducerii unui indicator și a unui obiectiv principale în cadrul semestrului european;
- (v) să se stabilească un cadru mai coerent pentru producția și consumul sustenabile, care să includă, după caz, consolidarea instrumentelor existente într-un cadru juridic coerent; să se revizuiască legislația în domeniul produselor în vederea îmbunătățirii performanței de mediu a acestor produse și a utilizării eficiente a resurselor pentru producerea lor, pe durata întregului lor ciclu de viață; să se stimuleze cererea consumatorilor pentru produsele și serviciile durabile din punctul de vedere al mediului prin intermediul unor politici care promovează creșterea disponibilității, a funcționalității și a atractivității acestora; să se elaboreze indicatori și să se stabilească obiective realiste și realizabile privind reducerea impactului global al consumului;
- (vi) să se elaboreze programe de formare pentru meseriile legate de economia verde;
- (vii) să se sporească eforturile pentru atingerea obiectivelor existente și pentru revizuirea modalităților de realizare a achizițiilor publice verzi, inclusiv extinzând domeniul de aplicare al acestora pentru a le spori eficiența. Să se instituie o rețea de achizitori ecologici voluntari pentru întreprinderile din Uniune;
- (viii) să se pună în aplicare integral legislația Uniunii în domeniul deșeurilor. Punerea în aplicare respectivă include aplicarea ierarhiei deșeurilor în conformitate cu Directiva-cadru privind deșeurile și utilizarea eficace a instrumentelor și măsurilor bazate pe piață și a altor măsuri pentru a se asigura că: (1) depozitarea deșeurilor este limitată la deșeurile reziduale (care nu pot fi reciclate sau recuperate), având în vedere amănările prevăzute la articolul 5 alineatul (2) din Directiva privind depozitele de deșeuri; (2) valorificarea energetică este limitată la materiale nereciclabile, având în vedere articolul 4 alineatul (2) din Directiva-cadru privind deșeurile; (3) deșeurile reciclate sunt utilizate ca sursă majoră și fiabilă de materii prime pentru Uniune, prin dezvoltarea ciclurilor de materiale netoxice; (4) deșeurile periculoase sunt gestionate în condiții de siguranță și generarea lor este redusă; (5) transporturile ilegale de deșeuri sunt eradicate, pe fondul unei monitorizări foarte stricte; și (6) deșeurile provenite din alimente sunt reduse; să se revizuiască legislația în vigoare în domeniul produselor și deșeurilor, inclusiv să se realizeze o revizuire a obiectivelor principale ale directivelor-cheie privind deșeurile, în funcție de Foaia de parcurs privind utilizarea eficientă a resurselor în Europa, în vederea tranziției spre o economie circulară și să se elimine obstacolele de pe piața internă care împiedică desfășurarea activităților de reciclare ecologică. Sunt necesare campanii de informare a publicului cu scopul de a-l sensibiliza și a-l ajuta să înțeleagă politica în domeniul deșeurilor, stimulând schimbarea comportamentului în acest sens;
- (ix) să se eficientizeze utilizarea apei prin stabilirea de obiective la nivel de bazin hidrografic și prin monitorizarea lor pe baza unei metodologii comune privind obiectivele de eficiență a utilizării apei care urmează a fi dezvoltată în cadrul procesului strategiei comune de punere în aplicare și prin utilizarea unor mecanisme de piață precum fixarea prețurilor la apă, astfel cum se prevede la articolul 9 din Directiva-cadru privind apa, precum și, după caz, prin intermediul altor măsuri de piață. Să se dezvolte strategii de gestionare a utilizării apelor reziduale tratate.

Obiectivul prioritar nr. 3: Protejarea cetățenilor Uniunii împotriva presiunilor legate de mediu și împotriva riscurilor la adresa sănătății și a bunăstării

- 44. Legislația Uniunii în domeniul mediului a adus beneficii importante pentru sănătatea și bunăstarea cetățenilor. Cu toate acestea, poluarea apei, poluarea atmosferică și substanțele chimice rămân unele dintre principalele preocupări de mediu ale publicului larg din Uniune⁽¹⁾. Organizația Mondială a Sănătății (OMS) estimează că factorii care afectează mediul sunt responsabili pentru 15-20 % dintre decesele înregistrate în 53 de țări europene⁽²⁾. Potrivit OCDE, poluarea atmosferică din mediul urban va deveni principala cauză a mortalității la nivel mondial până în 2050.
- 45. O parte importantă a populației Uniunii continuă să fie expusă la niveluri de poluare atmosferică, inclusiv la poluarea aerului interior, ce depășesc standardele recomandate ale OMS⁽³⁾. De exemplu, termoficarea locală pe bază de cărbune și motoarele cu combustie și instalațiile reprezintă o sursă importantă de hidrocarburi aromatice policiclice mutagene și cancerigene (HAP) și de emisii periculoase de pulberi în suspensie (PM 10, PM 2,5 și PM 1). Este necesar să se ia măsuri mai ales în zonele în care oamenii, grupurile sociale deosebit de sensibile sau vulnerabile

⁽¹⁾ Eurobarometru special 365 (2011).

⁽²⁾ SOER 2010.

⁽³⁾ SOER 2010.

și ecosistemele sunt expuse unor niveluri ridicate de poluanți, cum ar fi în orașe. Pentru a asigura un mediu sănătos pentru toți, măsurile la nivel local ar trebui completate cu politici adecvate atât la nivel național, cât și la nivelul Uniunii.

46. Accesul la apă de calitate satisfăcătoare rămâne problematic în mai multe zone rurale din Uniune. Cu toate acestea, asigurarea bunei calități a apelor de scăldat din Europa este benefică atât pentru sănătatea umană, cât și pentru sectorul turismului din Uniune. Consecințele negative ale inundațiilor și secetelor asupra sănătății oamenilor și a activității economice se resimt tot mai frecvent, în parte din cauza modificării ciclului hidrologic și exploatării terenurilor.
47. Faptul că politica existentă nu este implementată integral nu permite Uniunii să atingă standardele adecvate de calitate a aerului și a apei. Uniunea va actualiza obiectivele în conformitate cu cele mai recente date științifice și va căuta într-un mod mai activ să asigure sinergii cu alte obiective de politică în domenii precum schimbările climatice, mobilitatea, transportul, biodiversitatea și mediul marin și terestru. De exemplu, reducerea anumitor poluanți atmosferici, inclusiv a poluanților cu efect nociv asupra climei cu ciclu de viață scurt, poate contribui semnificativ la atenuarea schimbărilor climatice. Intensificarea eforturilor în această direcție va fi alimentată de o revizuire cuprinzătoare a legislației Uniunii în domeniul calității aerului și de implementarea Planului pentru salvagardarea resurselor de apă ale Europei.
48. Eliminarea cauzelor poluării rămâne o prioritate, iar punerea în aplicare a Directivei privind emisiile industriale va reduce și mai mult emisiile din sectoarele industriale majore. Atingerea obiectivelor stabilite în Foaia de parcurs pentru un spațiu european unic al transporturilor va determina, la rândul său, o mai mare sustenabilitate a mobilității în Uniune, ceea ce va duce la eliminarea unei surse majore de zgomot și de poluare atmosferică locală.
49. Potrivit datelor disponibile privind expunerea medie pe termen lung, 65 % dintre europenii care locuiesc în zone urbane importante sunt expuși la niveluri ridicate de zgomot ⁽¹⁾, și peste 20 % din aceștia sunt expuși unui nivel de zgomot pe timp de noapte la care apar frecvent consecințe negative asupra sănătății.
50. Legislația orizontală în domeniul substanțelor chimice [REACH ⁽²⁾ și regulamentul privind clasificarea, etichetarea și ambalarea ⁽³⁾], precum și legislația privind produsele biocide ⁽⁴⁾ și produsele de protecție a plantelor ⁽⁵⁾, oferă o protecție de bază pentru sănătatea umană și pentru mediu, asigură stabilitate și previzibilitate pentru operatorii economici și promovează adoptarea unor metode de testare evolutive care să nu implice utilizarea animalelor. Cu toate acestea, persistă incertitudini în ceea ce privește consecințele depline asupra sănătății umane și asupra mediului cauzate de efectele combinate ale diferitelor substanțe chimice (amestecuri), nanomateriale, substanțe chimice care afectează sistemul endocrin (hormonal) (perturbatori endocriini) și substanțele chimice care intră în componența produselor. Potrivit cercetărilor, există produse chimice care au proprietăți de perturbare a sistemului endocrin, putând cauza o serie de efecte adverse asupra sănătății și a mediului, inclusiv asupra dezvoltării copiilor, posibil chiar și în cantități mici, astfel de efecte determinând luarea de măsuri de precauție.

Astfel, este necesară intensificarea eforturilor pentru a garanta că, până în 2020, toate substanțele relevante care prezintă motive de îngrijorare deosebită, inclusiv substanțele cu proprietăți de perturbare a sistemului endocrin, sunt incluse pe lista substanțelor candidate REACH. Sunt necesare măsuri în vederea soluționării acestor provocări, în special dacă Uniunea dorește să atingă obiectivul adoptat de comun acord în cadrul Summit-ului mondial privind dezvoltarea durabilă din 2002, reafirmat cu ocazia Rio+20 și considerat ca obiectiv al abordării strategice a gestionării internaționale a substanțelor chimice, respectiv să asigure „reducerea la minimum a efectelor negative semnificative” ale substanțelor chimice asupra sănătății umane și asupra mediului până în 2020 și să reacționeze la problemele și provocările noi și la cele emergente în mod eficace, eficient, coerent și coordonat.

Uniunea va continua să elaboreze și să implementeze, în întreaga legislație relevantă a Uniunii, abordări menite să soluționeze efectele combinării substanțelor chimice și preocupările în materie de siguranță legate de perturbatorii endocriini. În special, Uniunea va elabora criterii armonizate bazate pe riscuri pentru identificarea perturbatorilor endocriini. De asemenea, Uniunea va elabora o abordare cuprinzătoare pentru reducerea la minimum a efectelor negative ale substanțelor periculoase, inclusiv ale substanțelor chimice care intră în componența produselor. Siguranța și gestionarea sustenabilă a nanomaterialelor și a materialelor cu proprietăți similare vor fi garantate în cadrul unei abordări cuprinzătoare care implică evaluarea și gestionarea riscurilor, informarea și monitorizarea. Există și preocupări privind eventualele efecte asupra mediului și a sănătății umane a materialelor care conțin

⁽¹⁾ „Niveluri ridicate de zgomot” înseamnă niveluri de zgomot care depășesc 55 dB Lden și 50 dB Lnight.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisiei (JO L 396, 30.12.2006, p. 1).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și a amestecurilor, de modificare și de abrogare a Directivelor 67/548/CEE și 1999/45/CE, precum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 (JO L 353, 31.12.2008, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 528/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 mai 2012 privind punerea la dispoziție pe piață și utilizarea produselor biocide (JO L 167, 27.6.2012, p. 1).

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului (JO L 309, 24.11.2009, p. 1).

particule care nu intră în domeniul de aplicare al definiției nanomaterialelor, dar care au proprietăți similare cu nanomaterialele. Aceste preocupări ar trebui examinate în continuare la revizuirea de către Comisie a definiției nanomaterialelor, prevăzută pentru 2014, pe baza cunoștințelor acumulate și a evoluțiilor științifice și tehnologice. Împreună, toate aceste abordări vor contribui la mărirea bazei de cunoștințe și vor oferi un cadru previzibil care va impulsiona elaborarea unor soluții mai sustenabile.

51. Între timp, piața în creștere a bioproduselor, a produselor biochimice și a biomateriilor poate oferi avantaje precum emisii mai reduse de GES și noi oportunități de piață, însă trebuie să se garanteze că întregul ciclu de viață al acestor produse este sustenabil și nu duce la exacerbarea concurenței pentru terenuri și apă sau la creșterea nivelurilor de emisii.
52. Schimbările climatice vor agrava și mai mult problemele de mediu, cauzând perioade mai lungi de secetă și caniculă, inundații, furtuni, incendii forestiere, eroziunea solului și eroziune costieră, precum și forme noi sau mai virulente de maladii în rândul oamenilor, animalelor și plantelor. Ar trebui luate măsuri specifice pentru a se garanta că Uniunea este pregătită în mod corespunzător să facă față presiunilor și schimbărilor cauzate de schimbările climatice, și pentru a consolida reziliența de mediu, economică și socială a acesteia. Întrucât multe sectoare sunt și vor fi tot mai frecvent supuse efectelor schimbărilor climatice, este necesar ca aspectele legate de adaptare și de gestionarea riscurilor de dezastre să fie integrate și mai mult în politicile Uniunii.
53. În plus, măsurile de creștere a rezilienței ecologice și climatice, precum refacerea ecosistemelor și infrastructura verde, pot aduce beneficii socioeconomice importante, inclusiv pentru sănătatea publică. Sinergiile și potențialele compromisuri între obiectivele în materie de climă și alte obiective în materie de mediu, cum ar fi calitatea aerului, trebuie gestionate în mod adecvat. De exemplu, trecerea la combustibili care cu siguranță generează emisii mai reduse de dioxid de carbon ca reacție la considerentele legate de climă sau de securitatea aprovizionării ar putea duce la creșteri considerabile ale pulberilor în suspensie și ale emisiilor periculoase, în special în lipsa unor tehnologii de atenuare.
54. Pentru a proteja cetățenii Uniunii împotriva presiunilor legate de mediu și împotriva riscurilor pentru sănătate și bunăstare, programul garantează că, până în 2020:
 - (a) calitatea aerului exterior în Uniune se va fi îmbunătățit semnificativ, apropiindu-se de nivelurile recomandate de OMS, în timp ce calitatea aerului interior se va fi îmbunătățit pe baza orientărilor relevante ale OMS;
 - (b) poluarea fonică din Uniune va scădea semnificativ, apropiindu-se de nivelurile recomandate de OMS;
 - (c) cetățenii din întreaga Uniune vor beneficia de apă potabilă și de scăldat la standarde înalte;
 - (d) efectele combinațiilor de substanțe chimice și preocupările în materie de siguranță legate de perturbatorii endocrini vor fi abordate în mod eficient în întreaga legislație relevantă a Uniunii, iar riscurile pentru mediu și sănătate, în special pentru copii, asociate cu utilizarea substanțelor periculoase, inclusiv a substanțelor chimice în componența produselor, vor fi evaluate și reduse la minimum; vor fi identificate măsuri pe termen lung în vederea atingerii obiectivului unui mediu netoxic;
 - (e) utilizarea produselor de protecție a plantelor nu va avea efecte negative asupra sănătății umane și nici o influență inacceptabilă asupra mediului; aceste produse vor fi utilizate în mod durabil;
 - (f) preocupările în materie de siguranță legate de nanomateriale și de materialele cu proprietăți similare vor fi soluționate în mod eficace în cadrul unei abordări coerente în legislație;
 - (g) se vor înregistra progrese semnificative în privința adaptării la impactul schimbărilor climatice.

În acest scop, este necesar, în special:

- (i) să se implementeze politica Uniunii în domeniul calității aerului, actualizată în conformitate cu cele mai recente date științifice, precum și dezvoltarea și luarea unor măsuri de combatere a cauzelor poluării atmosferice, ținându-se seama de diferențele dintre sursele de poluare la nivelul aerului exterior și interior;
- (ii) să se implementeze politica Uniunii în domeniul poluării fonice, actualizată în conformitate cu cele mai recente date științifice, precum și măsuri de combatere a cauzelor poluării fonice și să se îmbunătățească planificarea urbană;
- (iii) să se intensifice eforturile de punere în aplicare a Directivei-cadru privind apa, a Directivei privind apa de scăldat ⁽¹⁾ și a Directivei privind apa potabilă ⁽²⁾, în special în cazul micilor furnizori de apă potabilă;
- (iv) să se continue punerea în aplicare a REACH astfel încât să se asigure un nivel ridicat al protecției sănătății umane și a mediului și a liberei circulații a produselor chimice în cadrul pieței interne, sporind, totodată, competitivitatea și inovarea, ținând seama de nevoile specifice ale IMM-urilor. Să se elaboreze până în 2018 o strategie a Uniunii pentru un mediu netoxic, care să conducă la inovare și la dezvoltarea de substitute sustenabile, inclusiv de soluții nechimice, pe baza măsurilor orizontale care trebuie luate până în 2015

⁽¹⁾ Directiva 2006/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 februarie 2006 privind gestionarea calității apei pentru scăldat și de abrogare a Directivei 76/160/CEE (JO L 64, 4.3.2006, p. 37).

⁽²⁾ Directiva 98/83/CE a Consiliului din 3 noiembrie 1998 privind calitatea apei destinate consumului uman (JO L 330, 5.12.1998, p. 32).

pentru a asigura: (1) siguranța nanomaterialelor fabricate și a materialelor cu proprietăți similare; (2) reducerea la minimum a expunerii la perturbatori endocriini; (3) abordări de reglementare corespunzătoare pentru a aborda efectele combinării substanțelor chimice; și (4) reducerea la minimum a expunerii la substanțele chimice din produse, inclusiv, printre altele, din produsele importate, având în vedere promovarea ciclurilor de materiale netoxice și reducerea expunerii interne la substanțe dăunătoare;

- (v) să se monitorizeze punerea în aplicare a legislației Uniunii privind produsele biocide și produsele de protecție a plantelor și să se reexamineze respectiva legislație, după caz, pentru ca aceasta să fie actualizată permanent în funcție de cele mai recente evoluții științifice;
- (vi) să se adopte de comun acord și să se pună în aplicare o strategie UE pentru adaptarea la schimbările climatice, inclusiv să se integreze aspectele legate de adaptarea la schimbările climatice și de gestionarea riscurilor de dezastre în principalele inițiative și sectoare ale Uniunii.

CADRUL PERMISIV

55. Pentru atingerea obiectivelor tematice prioritare menționate anterior este nevoie de un cadru permisiv care să sprijine măsuri eficiente. Vor fi luate măsuri pentru ameliorarea a patru piloni esențiali ai acestui cadru permisiv: îmbunătățirea modului de punere în aplicare a legislației Uniunii în domeniul mediului în toate domeniile; consolidarea bazei de cunoștințe și date științifice pentru politica în domeniul mediului; protejarea investițiilor și crearea stimulentei adecvate pentru protecția mediului; și, în final, îmbunătățirea integrării problemelor de mediu și a coerenței politice atât în cadrul politicii în domeniul mediului, cât și între politica în domeniul mediului și alte politici. Aceste măsuri orizontale vor aduce politicii Uniunii în domeniul mediului beneficii care depășesc domeniul de aplicare și intervalul de timp rezervat PAM 7.

Obiectivul prioritar nr. 4: Creșterea la maximum a beneficiilor legislației Uniunii în domeniul mediului prin îmbunătățirea punerii în aplicare a acesteia

56. Pe lângă avantajele considerabile pentru sănătate și mediu, beneficiile obținute din garantarea punerii în aplicare efective a legislației Uniunii în domeniul mediului sunt de trei feluri: crearea unor condiții de concurență echitabilă pentru actorii economici care operează în cadrul pieței interne; stimularea inovării; și promovarea avantajului primului venit pentru întreprinderi europene din numeroase sectoare. Costurile aferente nepunerii în aplicare a legislației sunt, prin contrast, ridicate, estimate în mare la aproximativ 50 de miliarde EUR pe an, inclusiv costuri legate de cazurile de încălcări ale dreptului Uniunii⁽¹⁾. Numai în anul 2009, s-au înregistrat 451 de cazuri de încălcări ale legislației Uniunii în domeniul mediului, existând alte 299 de cazuri semnalate în 2011 și fiind inițiate 114 noi proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor⁽²⁾, ceea ce face ca aquis-ul în domeniul mediului să fie domeniul din dreptul Uniunii cu cele mai multe cazuri de proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor. De asemenea, Comisia primește numeroase plângeri trimise direct de cetățenii Uniunii, dintre care multe ar putea fi soluționate mai bine la nivelul statelor membre sau la nivel local.
57. Prin urmare, în anii următori, se va acorda prioritate îmbunătățirii punerii în aplicare a aquis-ului Uniunii în domeniul mediului la nivelul statelor membre. Există diferențe semnificative în privința punerii în aplicare între statele membre și în interiorul acestora. Este necesar ca părțile implicate în punerea în aplicare a legislației în domeniul mediului la nivelul Uniunii și la nivel național, regional și local să posede cunoștințele, instrumentele și capacitatea necesară pentru îmbunătățirea obținerii de beneficii de pe urma aplicării respectivei legislații și pentru îmbunătățirea guvernancei procesului de asigurare a respectării legii.
58. Numărul mare de încălcări, plângeri și petiții din domeniul mediului demonstrează că este nevoie de un sistem funcțional și eficient de control și echilibru la nivel național pentru a contribui la identificarea și soluționarea problemelor legate de punerea în aplicare, precum și de măsuri care să le împiedice în primul rând să apară, de exemplu, crearea de legături între autoritățile competente responsabile de punerea în aplicare și experți în timpul etapei de elaborare a politicii. În această privință, eforturile care se vor depune până în 2020 se vor concentra asupra îmbunătățirilor din patru sectoare principale.
59. În primul rând, modul de colectare și de diseminare a cunoștințelor privind punerea în aplicare va fi îmbunătățit pentru a ajuta publicul larg și profesioniștii din domeniul mediului să înțeleagă pe deplin obiectivele și beneficiile legislației Uniunii în materie de mediu și modul în care angajamentele Uniunii sunt puse în practică la nivelul autorităților naționale și locale⁽³⁾. Utilizarea adecvată a instrumentelor disponibile online ar putea contribui la acest obiectiv. Fiecare stat membru va beneficia de asistență pentru provocările în materie de punere în aplicare care îi sunt specifice, în mod similar cu abordarea personalizată urmată în cadrul procesului semestrului european. De exemplu, vor fi elaborate acorduri de parteneriat între Comisie și statele membre privind punerea în aplicare, care vor aborda aspecte precum sprijinul financiar pentru punerea în aplicare și sisteme de informații mai bune pentru a ține evidența progreselor. Pentru a consolida eficacitatea acestui demers, statele membre ar trebui, după caz și în conformitate cu organizarea lor administrativă, să încurajeze participarea autorităților locale și regionale. Platforma tehnică de cooperare în domeniul mediului, creată de Comitetul Regiunilor și de Comisie, va facilita dialogul și schimbul de informații pentru a îmbunătăți punerea în aplicare a legislației la nivel local.

⁽¹⁾ „The costs of not implementing the environmental acquis” („Costurile neimplementării aquis-ului în domeniul mediului”) (COWI 2011).

⁽²⁾ Al 29-lea raport anual al Comisiei privind monitorizarea aplicării dreptului Uniunii Europene (2011) [COM(2012) 714].

⁽³⁾ COM(2012) 95.

60. În al doilea rând, Uniunea va extinde cerințele privind inspecțiile și supravegherea la întreaga legislație a Uniunii în domeniul mediului, va dezvolta în continuare capacitatea de acordare de sprijin pentru inspecții la nivelul Uniunii, utilizând structurile existente, printre altele pentru a răspunde solicitărilor de asistență din partea statelor membre, pentru a putea aborda situații în care există motive întemeiate de îngrijorare și pentru a facilita cooperarea la nivelul întregii Uniuni. Consolidarea evaluărilor *inter pares* și a schimburilor de bune practici, precum și acordurile privind inspecțiile comune în statele membre, la cererea acestora, trebuie încurajate.
61. În al treilea rând va fi îmbunătățit, după caz, modul în care sunt tratate și soluționate la nivel național plângerile referitoare la punerea în aplicare a legislației Uniunii în domeniul mediului.
62. În al patrulea rând, cetățenii Uniunii vor obține un acces efectiv la justiție în probleme de mediu și protecție juridică efectivă, în conformitate cu Convenția de la Aarhus și cu evoluțiile determinate de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona și de jurisprudența recentă a Curții de Justiție a Uniunii Europene. De asemenea, soluționarea extrajudiciară a diferendelor va fi promovată ca o alternativă la litigii.
63. Standardul general al guvernanței de mediu din întreaga Uniune va fi îmbunătățit în continuare, prin creșterea cooperării la nivelul Uniunii și la nivel internațional între profesioniștii din domeniul protecției mediului, cum ar fi avocați publici, procurori, mediatori, judecători și inspectori, printre care se numără și Rețeaua Uniunii Europene pentru punerea în aplicare și asigurarea respectării aplicării legislației din domeniul mediului (IMPEL), și prin încurajarea acestora să facă schimb de bune practici.
64. Pe lângă faptul că ajută statele membre să respecte normele într-o măsură mai mare⁽¹⁾, Comisia va continua să se asigure că legislația reflectă cele mai recente date științifice, ținând seama de experiențele la nivelul statelor membre în ceea ce privește realizarea angajamentelor asumate la nivelul Uniunii, este coerentă și își îndeplinește rolul. Ca regulă generală, în cazul în care obligațiile juridice sunt suficient de clare și de precise și în cazul în care o punere în aplicare armonizată în toate statele membre este considerată cea mai eficace modalitate de a realiza obiectivele Uniunii, respectivele obligații juridice vor fi integrate în regulamente, care au efecte directe și măsurabile și determină mai puține inconsecvențe în punerea în aplicare. Comisia va recurge tot mai frecvent la tablouri de bord și la alte mijloace de monitorizare a progreselor realizate de statele membre în punerea în aplicare a anumitor acte legislative.
65. Pentru a spori la maximum beneficiile legislației Uniunii în domeniul mediului prin îmbunătățirea punerii sale în aplicare, programul garantează, până în 2020:
- (a) accesul publicului la informații clare cu privire la modul în care se pune în aplicare legislația Uniunii în domeniul mediului în concordanță cu Convenția de la Aarhus;
 - (b) creșterea gradului de respectare a legislației specifice a Uniunii în domeniul mediului;
 - (c) consolidarea legislației Uniunii în domeniul mediului la toate nivelurile administrative și condiții de concurență echitabile în cadrul pieței interne;
 - (d) mai multă încredere din partea cetățenilor în legislația Uniunii în domeniul mediului și în asigurarea respectării sale;
 - (e) facilitarea aplicării principiului unei protecții juridice eficace pentru cetățeni și pentru organizațiile acestora.

În acest scop, este necesar, în special:

- (i) să se garanteze, la nivel național, sisteme care să disemineze activ informații despre modul în care se pune în aplicare legislația Uniunii în domeniul mediului, iar informațiile respective să fie completate de o imagine de ansamblu la nivelul Uniunii a performanțelor statelor membre individuale;
- (ii) să se încheie acorduri de parteneriat pentru punerea în aplicare, pe bază voluntară, între statele membre și Comisie, inclusiv cu participare la nivel local și regional, după caz;
- (iii) să se extindă criteriile obligatorii pentru inspecțiile și supravegherea eficace efectuate de statele membre la întreaga legislație a Uniunii în domeniul mediului și să fie dezvoltată în continuare o capacitate de acordare de sprijin pentru inspecții la nivelul Uniunii, pe baza structurilor existente, cu sprijinul rețelelor de profesioniști, de exemplu IMPEL, prin consolidarea evaluărilor *inter pares* și a schimburilor de bune practici, astfel încât să se sporească eficiența și eficacitatea inspecțiilor;
- (iv) să se garanteze, la nivel național, mecanisme coerente și eficace pentru tratarea plângerilor legate de punerea în aplicare a legislației Uniunii în domeniul mediului;

⁽¹⁾ COM(2008) 773.

- (v) să se asigure că dispozițiile naționale privind accesul la justiție reflectă jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene. Să fie promovată soluționarea extrajudiciară a diferendelor ca mijloc de soluționare pe cale amiabilă și eficientă a conflictelor din domeniul mediului.

Obiectivul prioritar nr. 5: Îmbunătățirea bazei de cunoștințe și date pentru politica Uniunii în domeniul mediului

66. Politica Uniunii în domeniul mediului se bazează pe monitorizarea mediului înconjurător, pe date, indicatori și evaluări legate de punerea în aplicare a legislației Uniunii, precum și pe cercetarea științifică formală și pe inițiative științifice cetățenești. S-au înregistrat progrese considerabile în ceea ce privește consolidarea acestei baze de cunoștințe, sensibilizarea opiniei publice și îmbunătățirea încrederii factorilor de decizie și a publicului în abordarea bazată pe date a politicii, inclusiv în politicile unde a fost aplicat principiul precauției. Acest lucru a facilitat înțelegerea într-o mai mare măsură a provocărilor în materie de mediu și a provocărilor societale.
67. Ar trebui luate măsuri la nivelul Uniunii și la nivel internațional pentru a consolida și a ameliora în continuare interfața dintre știință și politică și implicarea cetățenilor în domeniul mediului, de exemplu, prin numirea unor consultanți științifici principali, ceea ce Comisia și unele state membre au și făcut deja, sau prin utilizarea mai eficientă a instituțiilor și organismelor specializate în adaptarea cunoștințelor științifice pentru politicile publice, de exemplu, agențiile naționale de mediu și Agenția Europeană de Mediu, precum și Rețeaua de informare și observare pentru mediu (EIONET).
68. Cu toate acestea, ritmul evoluțiilor actuale și incertitudinile care planează asupra tendințelor viitoare probabile impun măsuri suplimentare pentru menținerea și consolidarea acestei baze de cunoștințe și date în vederea garantării faptului că politica Uniunii va continua să se bazeze pe o înțelegere solidă a stării mediului, a opțiunilor posibile de reacție și a consecințelor acestora.
69. În ultimele decenii, modul de colectare și de utilizare a informațiilor și statisticilor de mediu s-a îmbunătățit, atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel național, regional, local, precum și la nivel mondial. Cu toate acestea, colectarea și calitatea datelor rămân variabile, iar multitudinea de surse pot face dificil accesul la acestea. Prin urmare, este nevoie de investiții permanente pentru a se asigura, pentru factorii implicați în definirea și implementarea politicii, disponibilitatea și accesibilitatea unor date și indicatori credibili, comparabili și de o calitate garantată. Sistemele de informații despre mediu trebuie concepute astfel încât să permită încorporarea cu ușurință a unor noi informații legate de teme emergente. Schimbul de date pe cale electronică la nivelul Uniunii ar trebui dezvoltat în continuare și ar trebui să fie suficient de flexibil pentru a cuprinde noi domenii.
70. Implementarea aprofundată a principiului „produ o dată, utilizează des” care stă la baza sistemului partajat de informații referitoare la mediu ⁽¹⁾, precum și a abordărilor și standardelor comune privind obținerea și colacionarea informațiilor spațiale coerente în cadrul sistemelor INSPIRE ⁽²⁾ și Copernicus ⁽³⁾, precum și al altor sisteme de informații privind mediul pentru Europa (precum BISE și WISE), va contribui la evitarea duplicării eforturilor și la eliminarea sarcinilor administrative inutile ale autorităților publice, la fel ca eforturile de a simplifica obligațiile de raportare în temeiul diferitelor acte legislative relevante. Ar trebui înregistrate progrese și în îmbunătățirea disponibilității și a armonizării datelor statistice, inclusiv privind deșeurile. Statele membre ar trebui să faciliteze și mai mult accesul publicului la informațiile colectate pentru evaluarea impacturilor planurilor, programelor și proiectelor asupra mediului (de exemplu, prin evaluări ale impactului asupra mediului sau prin evaluări strategice ale impactului).
71. Cunoștințele prezintă încă lacune semnificative, unele dintre acestea fiind importante pentru obiectivele prioritare ale PAM 7. Prin urmare, pentru a se asigura că autoritățile publice și întreprinderile dispun de o bază solidă pentru a lua decizii care să reflecte adevăratele beneficii și costuri sociale, economice și de mediu, este esențial să se investească în activități de colectare a datelor și cercetare mai aprofundată pentru a elimina lacunele respective. Există cinci lacune principale:
1. lacune în ceea ce privește datele și informațiile – sunt necesare activități de cercetare avansată pentru a elimina aceste lacune, precum și instrumente de modelizare adecvate pentru a înțelege mai bine aspectele complexe legate de schimbările pe care le suferă mediul, cum ar fi schimbările climatice și impacturile dezastrelor, implicațiile dispariției speciilor pentru serviciile ecosistemice, pragurile de mediu și punctele critice ecologice. Deși cunoștințele disponibile oferă garanții totale pentru luarea de măsuri de precauție în aceste sectoare, cercetarea aprofundată a limitelor planetare, a riscurilor sistemice și a capacității planetei noastre de a le face față va sprijini dezvoltarea celor mai adecvate reacții. Acestea ar trebui să includă investiții în eliminarea lacunelor existente în ceea ce privește datele și cunoștințele, cartografierea și evaluarea serviciilor ecosistemice, înțelegerea rolului biodiversității în susținerea acestor servicii, precum și a modului în care se adaptează biodiversitatea la schimbările climatice și cum este afectată sănătatea umană de pierderea biodiversității;

⁽¹⁾ COM(2008) 46.

⁽²⁾ Directiva 2007/2/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 martie 2007 de instituire a unei infrastructuri pentru informații spațiale în Comunitatea Europeană (INSPIRE) (JO L 108, 25.4.2007, p. 1).

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 911/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 septembrie 2010 privind Programul european de monitorizare a Pământului (GMES) și exploatarea sa inițială (2011-2013) (JO L 276, 20.10.2010, p. 1) și COM(2013) 312 privind propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a programului Copernicus și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 911/2010.

2. tranziția către o economie verde favorabilă incluziunii necesită analizarea corespunzătoare a interacțiunii dintre factorii socioeconomi și de mediu. Dacă înțelegem mai bine modelele de producție și de consum sustenabile, modul în care pot fi evaluate mai precis costurile și beneficiile acțiunii și costurile inacțiunii, modul în care schimbarea comportamentului individual și societal contribuie la obținerea de rezultate în materie de protecție a mediului și modul în care mediul înconjurător al Europei este afectat de tendințe majore globale, putem contribui la o mai bună orientare a inițiativelor de politică către eficientizarea utilizării resurselor și atenuarea presiunilor asupra mediului;
3. persistă incertitudini cu privire la implicațiile perturbatorilor endocrini, ale efectelor combinate ale substanțelor chimice, ale anumitor substanțe chimice din componența produselor și ale anumitor nanomateriale pentru sănătatea umană și pentru mediu. Eliminarea acestor lacune care rămân în ceea ce privește cunoștințele poate accelera procesul decizional și poate permite elaborarea ulterioară a acquis-ului în domeniul substanțelor chimice pentru a-l orienta mai bine către sectoarele care fac obiectul preocupărilor, contribuind, de asemenea, la stimularea unei abordări mai sustenabile a utilizării substanțelor chimice. Ar trebui avută în vedere crearea unei baze de date la nivelul întregii Uniuni pentru a crește transparența și controlul reglementării nanomaterialelor. O mai bună înțelegere a factorilor de mediu și a nivelurilor de expunere care afectează sănătatea umană și mediul înconjurător ar permite luarea de măsuri strategice preventive. Biomonitorizarea umană specifică, atunci când este justificată de preocupări concrete, poate furniza autorităților o viziune mai cuprinzătoare asupra expunerii reale a populației la substanțele poluante, în special a grupurilor sensibile ale populației, precum copiii, și poate furniza date mai bune care să orienteze spre adoptarea unor reacții adecvate;
4. pentru a dezvolta o abordare cuprinzătoare de reducere la minimum a expunerii la substanțele periculoase, în special pentru grupurile vulnerabile, inclusiv copiii și femeile însărcinate, se va crea o bază de cunoștințe privind expunerea la substanțele chimice și toxicitate. Aceasta, împreună cu elaborarea unei documentații de orientare privind metodele de testare și metodologiile de evaluare a riscurilor, va accelera procesul de adoptare a unor decizii eficiente și adecvate, ceea ce va conduce la inovare și la dezvoltarea unor înlocuitori sustenabili, inclusiv a unor soluții care nu sunt chimice;
5. asigurarea contribuției tuturor sectoarelor la eforturile de combatere a schimbărilor climatice necesită o imagine de ansamblu clară a măsurătorilor, a activităților de monitorizare și a colectării de date privind GES, imagine care este în prezent incompletă în ceea ce privește sectoarele principale.

Inițiativa Orizont 2020 va furniza oportunitatea de a concentra eforturile de cercetare și de a valorifica potențialul de inovare al Europei prin reunirea resurselor și a cunoștințelor din diferite domenii și discipline din Uniune și de pe plan internațional.

72. Problemele noi și emergente cauzate de evoluțiile tehnologice, mai rapide decât cele din domeniul politicilor, precum nanomaterialele și materialele cu proprietăți similare, sursele de energie neconvenționale, captarea și stocarea dioxidului de carbon și undele electromagnetice, generează provocări în materie de gestionare a riscurilor și pot da naștere unor interese, necesități și așteptări conflictuale. La rândul său, acest lucru poate duce la creșterea preocupărilor în rândul publicului și la ostilitatea potențială a acestuia față de noile tehnologii. Prin urmare, este necesar să se asigure o dezbatere explicită, mai largă, la nivelul întregii societăți, cu privire la riscurile pentru mediu și la posibilele compromisuri în materie pe care suntem gata să le acceptăm pe baza unor informații uneori incomplete sau nesigure legate de riscurile emergente și de modul în care acestea ar trebui gestionate. O abordare sistematică a gestionării riscurilor la adresa mediului va duce la ameliorarea capacității UE de a identifica și de a lua măsuri la timp cu privire la evoluțiile tehnologice, oferind totodată garanții publicului.
73. Pentru a îmbunătăți baza de cunoștințe și date pentru legislația Uniunii în domeniul mediului, PAM 7 garantează că, până în 2020:
 - (a) factorii de decizie și factorii interesați vor dispune de o bază de date mai temeinică pentru elaborarea și implementarea politicilor în domeniul mediului și al climei, inclusiv pentru înțelegerea impacturilor activităților umane asupra mediului și măsurarea costurilor și beneficiilor acțiunii și a costurilor inacțiunii;
 - (b) capacitatea de înțelegere și de evaluare și gestiune a riscurilor emergente pentru mediu și climă este ameliorată considerabil;
 - (c) interfața dintre știință și politică în domeniul mediului va fi consolidată, inclusiv accesibilitatea datelor pentru cetățeni și contribuția cetățenilor la știință;
 - (d) impactul Uniunii și al statelor sale membre în forurile internaționale de elaborare a politicilor în domeniul științei va fi consolidat pentru a îmbunătăți baza de cunoștințe pentru politicile internaționale în domeniul mediului.

În acest scop, este necesar, în special:

- (i) ca eforturile de cercetare la nivelul Uniunii și al statelor membre să fie coordonate, împărțite și promovate către abordarea principalelor lacune din cunoștințele despre mediu, inclusiv a riscurilor pe care le implică depășirea unor puncte critice ecologice și a limitelor planetare;
- (ii) să se adopte o abordare sistematică și integrată a gestionării riscurilor, în special în legătură cu evaluarea și gestionarea domeniilor noi sau emergente de politică și riscurile aferente, precum și cu adecvarea și coerența măsurilor de reglementare. Aceasta ar putea contribui la stimularea continuării cercetării privind riscurile noilor produse, procese și tehnologii;

- (iii) să se simplifice, să se raționalizeze și să se modernizeze colectarea, gestionarea și partajarea, precum și reutilizarea datelor și a informațiilor privind mediul și schimbările climatice, inclusiv dezvoltarea și punerea în aplicare a unui sistem european partajat de informații referitoare la mediu;
- (iv) să se dezvolte o bază de cunoștințe cuprinzătoare cu privire la expunerea la substanțe chimice și toxicitate, care să se bazeze pe datele generate fără testarea pe animale, dacă este posibil. Să se continue abordarea coordonată a UE privind biomonitorizarea umană și de mediu, inclusiv, dacă este adecvat, să se standardizeze protocoalele de cercetare și criteriile de evaluare;
- (v) să se intensifice cooperarea la niveluri internaționale, ale Uniunii și ale statelor membre cu privire la interfața dintre știință și politică în domeniul mediului.

Obiectivul prioritar nr. 6: Asigurarea de investiții pentru politica în domeniul mediului și al climei și abordarea externalităților de mediu

- 74. Eforturile necesare pentru atingerea obiectivelor stabilite în PAM 7 vor necesita investiții adecvate din surse publice și private. Totodată, în timp ce multe țări se străduiesc să facă față crizei economice și financiare, nevoia de reforme economice și de reducere a datoriilor publice oferă noi oportunități de trecere rapidă la o economie eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor, sigură și sustenabilă și cu emisii reduse de dioxid de carbon.
- 75. Atragerea investițiilor în unele sectoare este dificilă în prezent, în special din cauza absenței sau denaturării semnalelor de preț de pe piață, rezultate din contabilizarea incorectă a costurilor de mediu sau din acordarea de subvenții publice pentru activități dăunătoare mediului.
- 76. Va trebui ca Uniunea și statele sale membre să creeze condițiile necesare pentru a garanta abordarea în mod adecvat a externalităților de mediu, inclusiv asigurând transmiterea unor semnale corecte sectorului privat, ținând seama în mod corespunzător de eventualele impacturi sociale negative. Acest lucru va implica aplicarea mai sistematică a principiului „poluatorul plătește”, în special prin eliminarea treptată a subvențiilor dăunătoare mediului la nivelul Uniunii și al statelor membre, sub îndrumarea Comisiei, utilizându-se o abordare bazată pe acțiuni, printre altele prin semestrul european și având în vedere măsurile fiscale pentru sprijinirea utilizării sustenabile a resurselor, cum ar fi deplasarea presiunii fiscale de pe piața muncii către poluatori. Pe măsură ce resursele naturale se împuținează tot mai mult, renta și profiturile economice asociate proprietății asupra acestora sau utilizării lor exclusive pot crește. Intervenția publică în vederea garantării faptului că aceste rente nu sunt excesive și că se țin seama de externalități va determina o utilizare mai eficientă a acestor resurse și va contribui la evitarea denaturării pieței, generând totodată venituri publice. Prioritățile în materie de mediu și de climă vor fi realizate în cadrul semestrului european, inclusiv prin indicatori principali, unde aceste priorități sunt importante pentru perspectivele de creștere sustenabilă ale statelor membre individuale, cărora le sunt adresate recomandări specifice. Alte instrumente bazate pe piață, precum plățile pentru serviciile ecosistemice, ar trebui utilizate mai extensiv la nivelul Uniunii și la nivel național pentru a stimula implicarea sectorului privat și gestionarea sustenabilă a capitalului natural.
- 77. Sectorul privat, în special IMM-urile, ar trebui, de asemenea, să fie încurajat să profite de oportunitățile oferite în noul cadru financiar al Uniunii pentru a-și accelera implicarea în eforturile de atingere a obiectivelor de mediu și privind clima, în special în ceea ce privește activitățile de ecoinovare și adoptarea de noi tehnologii. Inițiativele public-privat în domeniul ecoinovării ar trebui promovate în cadrul parteneriatelor europene pentru inovare, cum este Parteneriatul pentru inovare în domeniul apei ⁽¹⁾. Prin intermediul noului cadru pentru instrumente financiare inovatoare ⁽²⁾, ar trebui facilitat accesul sectorului privat la finanțare pentru investiții în domeniul mediului – mai ales în materie de biodiversitate și de combatere a schimbărilor climatice. Întreprinderile europene ar trebui să fie încurajate în continuare să facă publice informațiile privind mediul în cadrul raportării lor financiare, într-o măsură mai mare decât prevede legislația Uniunii în vigoare ⁽³⁾.
- 78. În propunerile sale pentru cadrul financiar multianual 2014-2020 al Uniunii, Comisia a îmbunătățit integrarea obiectivelor de mediu și privind clima în toate instrumentele de finanțare ale Uniunii pentru a oferi statelor membre oportunități de atingere a unor obiective conexe. De asemenea, Comisia a propus creșterea cheltuielilor legate de climă la cel puțin 20 % din întregul buget. În principalele domenii de politică, cum ar fi agricultura, dezvoltarea rurală și politica de coeziune, ar trebui consolidate stimulentele pentru furnizarea de bunuri și servicii benefice pentru mediu, precum și finanțarea legată de crearea unor condiții *ex ante* de mediu, inclusiv măsurile de sprijinire („însoțire”). Aceasta ar trebui să asigure că fondurile sunt cheltuite mai eficient și în conformitate cu obiectivele în materie de mediu și de climă. Propunerile respective au în vedere corelarea politicilor Uniunii cu resurse financiare coerente pentru punerea în aplicare și cu fonduri suplimentare pentru protecția mediului și combaterea schimbărilor climatice, pentru a genera în mod eficace beneficii tangibile și coerente pe teren.
- 79. În plus față de această integrare, programul LIFE ⁽⁴⁾ va permite combinarea fondurilor și o mai bună aliniere a acestora la prioritățile de politică într-un mod mai strategic și mai rentabil, pentru sprijinirea măsurilor legate de mediu și de climă, prin desfășurarea unor proiecte, inclusiv a unor proiecte „integrate”.

⁽¹⁾ COM(2012) 216.

⁽²⁾ COM(2011) 662.

⁽³⁾ COM(2011) 681.

⁽⁴⁾ Propunere de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind instituirea unui program pentru mediu și politici climatice (LIFE) [COM(2011) 874, 2011/0428(COD)].

80. Creșterea capitalului Băncii Europene de Investiții (BEI), ca parte a Pactului pentru creștere economică și locuri de muncă 2012, oferă surse suplimentare de investiții ⁽¹⁾, care ar trebui să fie utilizate în conformitate cu obiectivele Uniunii în materie de mediu și de climă.
81. Experiența dobândită în perioada de programare 2007-2013 demonstrează că, deși pentru protecția mediului sunt disponibile fonduri substanțiale, absorbția lor la toate nivelurile din primii ani a fost foarte eterogenă, ceea ce a reprezentat un pericol potențial pentru atingerea obiectivelor convenite. Pentru a evita repetarea acestei experiențe, statele membre ar trebui să integreze obiectivele în materie de mediu și de climă în strategiile și programele lor de finanțare a politicii de coeziune economică, socială și teritorială, a politicii de dezvoltare rurală și a politicii în domeniul maritim, să acorde prioritate absorbției timpurii a fondurilor pentru protecția mediului și combaterea schimbărilor climatice și să consolideze capacitatea organismelor de punere în aplicare de a realiza investiții rentabile și sustenabile, în vederea asigurării sprijinului financiar adecvat necesar investițiilor în aceste sectoare.
82. În plus, cheltuielile legate de biodiversitate și de climă sunt dificil de monitorizat. Pentru a se evalua progresele înregistrate în ceea ce privește atingerea acestor obiective, ar trebui instituit un sistem de monitorizare și raportare, la nivelul Uniunii și al statelor membre. Acest lucru este important din perspectiva efortului global al Uniunii legat de acordurile multilaterale privind combaterea schimbărilor climatice și biodiversitatea. În acest context, Uniunea va contribui la procesul interguvernamental, lansat cu ocazia Rio+20, de evaluare a necesităților de finanțare și va propune opțiuni cu privire la o strategie eficace de finanțare a dezvoltării durabile.
83. Ar trebui continuate eforturile de elaborare a unor indicatori pentru monitorizarea progreselor economice care completează și depășesc produsul intern brut (PIB-ul). Asigurarea unor investiții transparente și sustenabile depinde de evaluarea corectă a valorii bunurilor de mediu. Vor fi necesare eforturi suplimentare de măsurare a valorii ecosistemelor noastre și a costurilor aferente declinului acestora, precum și stimulente corespunzătoare, pentru a se putea lua decizii informate în materie de politici și de investiții. Vor trebui accelerate eforturile de elaborare a unui sistem de conturi de mediu, inclusiv conturi fizice și monetare pentru capitalul natural și serviciile ecosistemice. Acest lucru sprijină concluziile Rio+20, în care se recunoaște necesitatea unor măsuri mai ample de progres pentru a evalua nivelul bunăstării și al sustenabilității, care să completeze PIB-ul.
84. În vederea asigurării de investiții pentru politica în domeniul mediului și al climei și în vederea abordării externalităților de mediu, PAM 7 garantează că, până în 2020:
- (a) obiectivele politicii în domeniul mediului și al climei vor fi atinse în mod rentabil și vor fi sprijinite de o finanțare adecvată;
 - (b) va crește finanțarea cheltuielilor legate de mediu și de climă în sectorul public și privat;
 - (c) valoarea serviciilor naturale capitale și ecosistemice, precum și costurile degradării acestora, sunt evaluate în mod corespunzător și avute în vedere la elaborarea politicilor și în investiții.

În acest scop, este necesar, în special:

- (i) să se elimine progresiv subvențiile dăunătoare mediului la nivelul Uniunii și al statelor membre fără întârziere și să se prezinte rapoarte privind progresele, prin programele naționale de reformă; să se utilizeze mai frecvent instrumentele bazate pe piață, cum ar fi politicile statelor membre privind impozitarea, fixarea prețurilor și taxarea și să se extindă piețele pentru servicii și bunuri de mediu, ținând seama în mod corespunzător de eventualele impacturi sociale negative, utilizându-se o abordare bazată pe acțiuni, sprijinită și monitorizată de Comisie, printre altele prin semestrul european;
- (ii) să se faciliteze dezvoltarea de instrumente financiar inovatoare și accesul la acestea, precum și la fondurile pentru ecoinovare;
- (iii) să se reflecte în mod adecvat în cadrul politicilor și strategiilor de finanțare prioritățile în materie de mediu și de climă în vederea sprijinirii coeziunii economice, sociale și teritoriale;
- (iv) să se depună eforturi speciale pentru a se asigura utilizarea integrală și eficientă a fondurilor disponibile ale Uniunii pentru acțiuni în domeniul mediului, inclusiv prin ameliorarea considerabilă a absorbției timpurii a acestor fonduri în temeiul cadrului financiar multianual 2014-2020 al Uniunii și prin alocarea a 20 % din buget pentru atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea prin integrarea politicilor privind schimbările climatice în alte politici și prin asocierea finanțării respective cu aplicarea de indicatori clari, stabilirea de obiective, monitorizarea și raportarea;
- (v) să se elaboreze și să se aplice, până în 2014, un sistem de raportare și de monitorizare a cheltuielilor legate de mediu în cadrul bugetului Uniunii, în special a cheltuielilor privind schimbările climatice și biodiversitatea;
- (vi) să se integreze considerente legate de mediu și climă în procesul semestrului european, acolo unde acest lucru este important pentru perspectivele de creștere sustenabilă ale statelor membre și adecvat pentru recomandările specifice fiecărei țări;

⁽¹⁾ Concluziile Consiliului European din 29 iunie 2012 (EUCO 76/12).

- (vii) să se elaboreze și să se aplice indicatori alternativi care să completeze și să depășească PIB-ul, pentru a monitoriza sustenabilitatea progreselor realizate și să se continue eforturile de integrare a indicatorilor economici cu indicatorii de mediu și sociali, inclusiv prin contabilizarea capitalului natural;
- (viii) să se dezvolte în continuare și să se încurajeze plățile pentru „sistemul de servicii ecosistemice”;
- (ix) să se creeze stimulente și metodologii de stimulare a întreprinderilor pentru a le încuraja să măsoare costurile de mediu ale întreprinderilor lor și profiturile generate de utilizarea serviciilor de mediu, precum și pentru a comunica informații legate de mediu, ca parte a raportărilor lor anuale. Să se încurajeze întreprinderile să acționeze cu prudență, inclusiv prin lanțul lor de aprovizionare.

Obiectivul prioritar nr. 7: Îmbunătățirea integrării considerentelor legate de mediu și a coerenței politicilor

85. Deși integrarea preocupărilor privind protecția mediului în alte politici și activități ale Uniunii a fost prevăzută în tratate încă din 1997, starea generală a mediului înconjurător din Europa indică faptul că progresele înregistrate până în prezent, deși acceptabile în unele sectoare, nu au fost suficiente pentru a inversa toate tendințele negative. Atingerea multora dintre obiectivele prioritare ale prezentului program va necesita o integrare și mai eficace a considerentelor legate de mediu și climă în alte politici, precum și abordări comune mai coerente la nivelul politicilor, care să genereze beneficii multiple. Acest lucru ar trebui să contribuie la garantarea gestionării din timp a compromisurilor dificile, mai degrabă decât în etapa de implementare, și a posibilității de atenuare mai eficace a impacturilor inevitabile. Măsurile necesare ar trebui dezvoltate în timp util pentru a garanta îndeplinirea obiectivelor relevante. Dacă sunt corect aplicate, Directiva privind evaluarea strategică a impactului ⁽¹⁾ și Directiva privind evaluarea impactului asupra mediului ⁽²⁾, reprezintă instrumente eficace pentru asigurarea integrării cerințelor în materie de protecție a mediului atât în planuri și programe, cât și în proiecte.
86. Autoritățile locale și regionale, care sunt în general responsabile pentru luarea deciziilor privind exploatarea terenurilor și a zonelor marine, joacă un rol deosebit de important în evaluarea impacturilor asupra mediului și în protejarea, conservarea și ameliorarea capitalului natural, asigurând astfel și o creștere a rezilienței la impactul schimbărilor climatice și la dezastrele naturale.
87. Expansiunea preconizată a rețelilor energetice și de transport, inclusiv infrastructura offshore, va trebui să fie compatibilă cu necesitățile și obligațiile în materie de protecție a naturii și de adaptare la schimbările climatice. Încorporarea infrastructurii verzi în planuri și programe conexe poate contribui la eliminarea fragmentării habitatelor și la conservarea sau refacerea conectivității ecologice, poate spori reziliența ecosistemelor și, prin urmare, poate asigura furnizarea permanentă a serviciilor ecosistemice, inclusiv sechestrarea dioxidului de carbon și adaptarea la schimbările climatice, oferind totodată cetățenilor medii și spații de recreere mai sănătoase.
88. PAM 7 include o serie de obiective prioritare concepute pentru a spori integrarea. În propunerile sale privind reforma Politicii agricole comune, a Politicii comune în domeniul pescuitului, a rețelilor transeuropene și a politicii de coeziune, Comisia a inclus măsuri de sprijinire în continuare a integrării și sustenabilității mediului. Pentru ca PAM 7 să dea rezultatele scontate, aceste politici ar trebui să contribuie în continuare la atingerea obiectivelor legate de mediu. În mod similar, eforturile menite inițial să aducă îmbunătățiri în materie de mediu ar trebui concepute astfel încât să aducă beneficii conexe și altor politici, ori de câte ori este posibil. De exemplu, eforturile de refacere a ecosistemelor pot fi orientate astfel încât să favorizeze habitatele și speciile și sechestrarea dioxidului de carbon, îmbunătățind totodată furnizarea de servicii ecosistemice vitale pentru multe sectoare economice, cum ar fi polenizarea sau purificarea apei pentru agricultură, și contribuind la crearea de locuri de muncă verzi.
89. Pentru a îmbunătăți integrarea aspectelor de mediu și coerența politicilor, PAM 7 garantează că, până în 2020:
- (a) politicile sectoriale de la nivelul Uniunii și al statelor membre vor fi elaborate și implementate astfel încât să contribuie la atingerea obiectivelor relevante legate de mediu și de climă.
- În acest scop, este necesar, în special:
- (i) să se integreze condițiile și stimulentele legate de mediu și de climă în inițiativele de politică, inclusiv revizuirii și reforme ale politicii existente, precum și inițiative noi, la nivelul Uniunii și al statelor membre;
 - (ii) să se efectueze evaluări *ex ante* ale impacturilor sociale, economice și de mediu ale inițiativelor de politică la nivelul adecvat al Uniunii și al statelor membre, pentru a se asigura coerența și eficacitatea acestora;
 - (iii) să se pună în aplicare pe deplin Directiva privind evaluarea strategică de mediu și Directiva privind evaluarea impactului asupra mediului;

⁽¹⁾ Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului (JO L 197, 21.7.2001, p. 30).

⁽²⁾ Directiva 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (JO L 26, 28.1.2012, p. 1).

- (iv) să se utilizeze informațiile de evaluare *ex post* legate de experiența punerii în aplicare a acquis-ului de mediu, pentru a îmbunătăți concordanța și coerența acestuia;
- (v) să se abordeze eventuale soluții de compromis în toate politicile, pentru a maximiza sinergiile și a evita, reduce și, dacă este posibil, remedia efectele negative neintenționate asupra mediului.

SOLUȚIONAREA PROBLEMELOR LOCALE, REGIONALE ȘI MONDIALE

Obiectivul prioritar nr. 8: Ameliorarea sustenabilității orașelor din Uniune

90. Uniunea este dens populată și, până în 2020, probabil că 80 % din populația Uniunii va locui în zone urbane și periurbane. Calitatea vieții va fi direct influențată de starea mediului urban. Impacturile orașelor asupra mediului se resimt și dincolo de limitele fizice ale acestora, întrucât orașele se bazează într-o foarte mare măsură pe zonele periurbane și rurale atât pentru a-și satisface cererea de alimente, de energie, de spațiu și de resurse, cât și pentru a gestiona deșeurile.
91. Majoritatea orașelor se confruntă cu un ansamblu comun de probleme de mediu centrale, inclusiv preocupări legate de calitatea aerului, nivelurile ridicate de zgomot, congestia traficului, emisiile de GES, pierderea și degradarea biodiversității, deficitul de apă, incendii și furtuni, reducerea zonelor verzi, situri contaminate, situri industriale dezafectate și gestionarea inadecvată a deșeurilor și a energiei. În același timp, orașele din Uniune stabilesc standardele în ceea ce privește sustenabilitatea urbană și sunt adesea primele care găsesc soluții inovatoare la provocările din domeniul mediului ⁽¹⁾, inclusiv în ceea ce privește eficiența utilizării resurselor și inițiativele economiei verzi relevante pentru Europa 2020. Un număr tot mai mare de orașe europene pun sustenabilitatea mediului în centrul strategiilor lor de dezvoltare urbană.
92. Creșterea urbanizării Uniunii a ridicat nivelul conștientizării importanței mediului natural în zonele urbane. Conservarea biodiversității, prin măsuri precum reintroducerea naturii în mediul urban și peisagistica urbană, este din ce în ce mai evidentă. Performanța orașelor europene în ceea ce privește biodiversitatea trebuie evaluată și îmbunătățită. Evaluarea respectivă ar putea să se bazeze pe un index al biodiversității specific urbane, cum ar fi indexul Singapore, prezentat la Conferința ONU privind biodiversitatea, desfășurată la Nagoya, în 2010.
93. Cetățenii Uniunii, fie că locuiesc la oraș, fie că locuiesc la țară, beneficiază de o serie de politici și inițiative ale Uniunii care sprijină dezvoltarea durabilă a zonelor urbane. Totuși, această dezvoltare durabilă necesită o coordonare eficientă și eficientă între diferitele niveluri ale administrației și dincolo de limitele administrative, precum și o implicare sistematică a autorităților regionale și locale în planificarea, formularea și elaborarea politicilor care au impact asupra calității mediului urban. Mecanismele de coordonare consolidate la nivel național și regional propuse în cadrul Cadrului strategic comun pentru următoarea perioadă de finanțare și crearea unei „Rețele de dezvoltare urbană” ⁽²⁾ ar contribui la garantarea acestui lucru și vor implica mai multe grupuri de părți interesate și publicul larg în deciziile care îi vizează. Autoritățile locale și regionale ar beneficia, de asemenea, de dezvoltarea în continuare a unor instrumente pentru simplificarea colectării și a gestionării datelor privind mediul și pentru facilitarea schimbului de informații și de bune practici, precum și eforturile de ameliorare a punerii în aplicare a legislației în domeniul mediului la nivelul Uniunii, la nivel național, la nivel regional și la nivel local ⁽³⁾. Acest lucru este în conformitate cu angajamentul luat în cadrul Rio+20 de a promova o abordare integrată a planificării, construirii și gestionării unor orașe și așezări urbane sustenabile. Abordările integrate privind amenajarea teritoriului urban, în care se ține seama atât de considerente de mediu pe termen lung, cât și de provocări economice, sociale și teritoriale sunt esențiale pentru garantarea faptului că în comunitățile urbane se poate trăi și lucra în mod sustenabil, eficient și sănătos.
94. Uniunea ar trebui să promoveze în continuare și, dacă este cazul, să extindă inițiativele existente care sprijină inovarea și bunele practici în orașe, colaborarea în rețea și schimburile și care încurajează orașele să își valorifice poziția de lideri ai dezvoltării durabile urbane ⁽⁴⁾. Instituțiile Uniunii și statele membre ar trebui să faciliteze și să încurajeze absorbția fondurilor disponibile în cadrul politicii de coeziune și a altor fonduri pentru a sprijini eforturile orașelor de a consolida dezvoltarea durabilă urbană, pentru a sensibiliza populația și pentru a încuraja implicarea actorilor locali ⁽⁵⁾. Elaborarea unui set de criterii de sustenabilitate pentru orașe, și adoptarea acestora de comun acord, pe baza unei consultări cu statele membre și alți factori interesați relevanți, ar oferi o bază comună de referință pentru astfel de inițiative și ar promova o abordare coerentă și integrată privind dezvoltarea durabilă urbană ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ A se vedea, de exemplu, raportul „Cities of tomorrow” („Orașele de mâine”) (Comisia Europeană, 2011) și SWD(2012) 101.

⁽²⁾ COM(2011) 615.

⁽³⁾ De exemplu, Sistemul de informații privind apa (WISE), Sistemul de informații pentru Europa privind biodiversitatea (BISE) și Platforma europeană de adaptare la schimbările climatice (CLIMATE-ADAPT).

⁽⁴⁾ Printre exemple se numără Parteneriatul european pentru inovare privind orașele și comunitățile inteligente, COM(2012) 4701, premiul „Capitala europeană verde” și inițiativa de programare în comun din domeniul cercetării „Europa urbană”.

⁽⁵⁾ Comisia a propus să aloce minimum 5 % din Fondul european pentru dezvoltare regională (FEDER) în fiecare stat membru pentru a finanța dezvoltarea durabilă urbană integrată.

⁽⁶⁾ Această abordare ar trebui să se bazeze pe inițiativele existente, cum ar fi Agenda locală 21 și alte cele mai bune practici.

95. Pentru a spori sustenabilitatea orașelor din Uniune, programul garantează că, până în 2020:

- (a) majoritatea orașelor din Uniune vor implementa politici de planificare și design urban sustenabil, inclusiv abordări inovatoare pentru transportul și mobilitatea publică urbană, clădiri sustenabile, eficiența energetică și conservarea biodiversității urbane.

În acest scop, este necesar, în special:

- (i) să se convină asupra unui set de criterii de evaluare a performanței de mediu a orașelor, ținând seama de impacturile economice, sociale și teritoriale;
- (ii) să se asigure informarea orașelor cu privire la finanțarea măsurilor de ameliorare a sustenabilității urbane, precum și îmbunătățirea accesului lor la această finanțare;
- (iii) să se realizeze un schimb de bune practici între orașe la nivelul Uniunii și la nivel internațional cu privire la dezvoltarea urbană inovatoare și sustenabilă;
- (iv) în contextul inițiativelor în curs de desfășurare și în cadrul rețelelor Uniunii, să se dezvolte și să se promoveze o înțelegere comună a modului în care trebuie să se contribuie la medii urbane mai bune, cu accent pe integrarea planificării urbane cu obiectivele legate de eficiența utilizării resurselor, economia inovatoare sigură și durabilă, cu emisii reduse de carbon, utilizarea durabilă a terenurilor urbane, mobilitatea urbană durabilă, gestionarea și păstrarea biodiversității urbane, rezistența ecosistemului, gestionarea apei, sănătatea umană, participarea publică în procesul decizional și educația și conștientizarea cu privire la mediu.

Obiectivul prioritar nr. 9: Creșterea eficacității Uniunii în confruntarea cu provocările în materie de mediu și climă la nivel internațional

96. Asigurarea sustenabilității utilizării resurselor este una dintre cele mai presante provocări cu care se confruntă lumea de astăzi și este esențială pentru a pune capăt sărăciei și a asigura un viitor durabil pentru planetă ⁽¹⁾. Cu ocazia Rio+20, liderii mondiali și-au reafirmat angajamentul față de dezvoltarea durabilă și de garantarea promovării unui viitor sustenabil din punct de vedere economic, social și ecologic pentru planetă, pentru generațiile prezente și viitoare. Aceștia au recunoscut, de asemenea, faptul că economia verde și favorabilă incluziunii este un instrument important pentru realizarea dezvoltării durabile. Rio+20 a subliniat faptul că, având în vedere creșterea populației și într-o lume tot mai urbanizată, aceste provocări solicită luarea unor măsuri internaționale într-un număr de domenii, cum ar fi apa, oceanele, terenurile și ecosistemele sustenabile, utilizarea eficientă a resurselor (în special a deșeurilor), buna gestionare a substanțelor chimice, energia sustenabilă și schimbările climatice. Eliminarea treptată a subvențiilor dăunătoare mediului, inclusiv a subvențiilor pentru combustibilii fosili necesită, de asemenea, adoptarea unor măsuri suplimentare. Pe lângă transpunerea acestor angajamente în practică la nivel local, național și la nivelul Uniunii, Uniunea se va implica în mod proactiv în eforturile internaționale de elaborare a soluțiilor necesare pentru a se asigura dezvoltarea durabilă la nivel mondial.

97. Rio+20 a decis să înlocuiască Comisia ONU privind dezvoltarea durabilă cu un Forum politic la nivel înalt, care va crește integrarea celor trei dimensiuni ale dezvoltării durabile și va monitoriza și revizui progresele înregistrate în punerea în aplicare a concluziilor Rio+20 și a concluziilor relevante ale altor summituri și conferințe ONU, contribuind astfel la punerea în aplicare a obiectivelor de dezvoltare durabilă, ca parte a cadrului general pentru perioada de după 2015.

98. Multe dintre obiectivele prioritare stabilite în PAM 7 pot fi atinse integral în cadrul unei abordări globale și în cooperare cu țări partenere, precum și cu țările și teritoriile de peste mări. De aceea, Uniunea și statele sale membre ar trebui să se angajeze în procese relevante la nivel internațional, regional și bilateral într-un mod putenic, orientat, unit și coerent. Ar trebui să se acorde o atenție specială regiunilor Mării Negre și Oceanului Arctic, unde se impune o cooperare intensificată și o implicare crescută a Uniunii, inclusiv prin calitatea de membru la Convenția privind protecția Mării Negre împotriva poluării și prin câștigarea statutului de observator permanent la Consiliul Arctic, pentru a aborda provocări noi și comune în ceea ce privește mediul. Uniunea și statele sale membre ar trebui să continue promovarea unui cadru eficace, bazat pe norme, pentru politica în domeniul mediului la nivel mondial, completat de o abordare mai eficace și mai strategică, în care dialogurile și cooperarea bilaterală și regională la nivel politic sunt adaptate în favoarea partenerilor strategici ai Uniunii, a țărilor candidate și învecinate și, respectiv, a țărilor în curs de dezvoltare, sprijinit de finanțare adecvată.

99. Intervalul de timp acoperit de PAM 7 corespunde etapelor principale ale politicii internaționale în domeniul climei, al biodiversității și al substanțelor chimice. Pentru a menține temperatura sub pragul de 2 °C, emisiile globale de GES trebuie reduse cu cel puțin 50 % față de nivelurile din 1990 până în 2050. Cu toate acestea, angajamentele pe care și le-au asumat țările până acum pentru a reduce emisiile de GES nu vor produce mai mult de o treime din reducerile necesare până în 2020 ⁽²⁾. În absența unei acțiuni mai hotărâte la nivel mondial, schimbările climatice nu

⁽¹⁾ Raport privind dezvoltarea umană (PNUD, 2011).

⁽²⁾ Raportul 2012 privind reducerea decalajelor în ceea ce privește emisiile cu efect de gaz de seră, Programul de mediu al Organizației Națiunilor Unite (UNEP) subliniază faptul că angajamentele necondiționate se ridică la reduceri de aproximativ 4 GtCO₂e, comparat cu o estimare medie de 14 GtCO₂e de reduceri necesare pentru a rămâne sub plafonul de 2 °C.

vor putea fi combătute eficient. Chiar și în cel mai bun scenariu, țările se vor confrunta cu impacturile inevitabile ale schimbărilor climatice din cauza emisiilor istorice de GES și vor trebui să elaboreze strategii de adaptare la schimbările climatice. În cadrul Platformei de la Durban pentru o acțiune consolidată, urmează să fie convenit până în 2015 și pus în aplicare până în 2020 un acord cuprinzător și solid, aplicabil tuturor părților. Uniunea va rămâne angajată proactiv în acest proces, inclusiv în discuțiile privind modul de eliminare a decalajului dintre angajamentele actuale în materie de reducere a emisiilor asumate de țările în curs de dezvoltare, precum și privind acțiunile necesare pentru a rămâne pe o traiectorie a emisiilor compatibilă cu obiectivul de menținere a temperaturii sub 2 °C, pe baza celor mai recente informații ale IPCC. Punerea în aplicare a concluziilor Rio+20 trebuie, de asemenea, să asigure coerența și complementaritatea cu acest proces, astfel încât acestea să se consolideze reciproc. Analiza punerii în practică a concluziilor Summitului Rio+20 ar trebui să contribuie și la reducerea emisiilor de GES, sprijinind astfel combaterea schimbărilor climatice. În paralel, Uniunea ar trebui să creeze și să intensifice în continuare parteneriate strategice în domeniul combaterii schimbărilor climatice și să ia măsuri suplimentare pentru a integra considerentele legate de mediu și de climă în politicile sale de comerț și dezvoltare, ținând cont de angajamentele și beneficiile reciproce.

100. Obiectivele globale în materie de biodiversitate ⁽¹⁾ din cadrul Convenției privind diversitatea biologică (CDB) trebuie atinse până în 2020, ele reprezentând baza pentru oprirea și, în final, inversarea declinului biodiversității la nivel mondial. Uniunea va contribui în mod echitabil la aceste eforturi, inclusiv la dublarea totalului fluxurilor de resurse internaționale legate de biodiversitate acordate țărilor în curs de dezvoltare, până în 2015 și, cel puțin, la menținerea acestui nivel până în 2020, așa cum se prevede în obiectivele preliminare convenite în contextul strategiei de mobilizare a resurselor din CDB ⁽²⁾. Este, de asemenea, important ca Uniunea să joace un rol activ în Platforma interguvernamentală științifico-politică privind biodiversitatea și serviciile ecosistemice (IPBES), după ce devine membru cu drepturi depline al acesteia, pentru a corela nivelurile locale, regionale și internaționale de guvernare a biodiversității. Uniunea va sprijini în continuare punerea în aplicare a Convenției Organizației Națiunilor Unite pentru combaterea deșertificării (UNCCD), în special acționând în vederea realizării unei lumi neutre din perspectiva degradării solului, astfel cum s-a convenit în cadrul Rio+20. De asemenea, aceasta va intensifica eforturile în vederea atingerii obiectivului în ceea ce privește buna gestionare a substanțelor chimice pe parcursul ciclului lor de viață și a deșeurilor periculoase, astfel cum a fost consolidat în cadrul Rio+20, și pentru a sprijini convențiile pe această temă. Uniunea va continua să joace un rol activ și constructiv, ajutând la îndeplinirea obiectivelor din cadrul acestor procese.
101. Uniunea are un bilanț pozitiv în ceea ce privește calitatea de membru în acordurile multilaterale de mediu, deși mai multe state membre nu au ratificat încă acorduri esențiale. Acest lucru compromite credibilitatea Uniunii în cadrul negocierilor conexe. Statele membre și Uniunea ar trebui să asigure ratificarea și, respectiv, aprobarea la timp a tuturor acestor acorduri de mediu pe care le-au semnat.
102. Uniunea și statele sale membre ar trebui să se implice în mod activ în negocieri internaționale cu privire la probleme noi și emergente, în special în noi convenții, acorduri și evaluări, și, în acest context, își reafirmă hotărârea fermă de a continua eforturile pentru lansarea, cât mai curând posibil, a negocierilor, în cadrul Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, în vederea încheierii unui acord de punere în aplicare în temeiul UNCLOS (Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării) privind păstrarea și utilizarea durabilă a diversității biologice marine a zonelor din afara jurisdicției naționale și sprijinirea completării primei „Evaluări mondiale a oceanelor”.
103. De asemenea, Uniunea, care este una dintre cele mai mari piețe din lume, ar trebui să își consolideze această poziție pentru a promova politici și abordări care să scadă presiunea asupra bazei mondiale de resurse naturale. Acest lucru poate fi realizat prin modificarea modelelor de consum și de producție, inclusiv prin adoptarea măsurilor necesare de promovare a gestionării durabile a resurselor la nivel internațional și de punere în funcțiune a Cadrului pe 10 ani de programe privind consumul și producția durabile, precum și prin garantarea faptului că politicile comerciale și cele privind piața internă sprijină atingerea obiectivelor în materie de mediu și de climă și oferă altor țări stimulente în vederea actualizării și aplicării cadrelor și standardelor lor de reglementare în domeniul mediului în vederea combaterii dumpingului ecologic. Uniunea va continua să promoveze dezvoltarea durabilă prin negocierea și punerea în aplicare a dispozițiilor specifice în cadrul acordurilor comerciale internaționale pe care le încheie și acordurile bilaterale de parteneriat voluntar privind aplicarea legislației forestiere, guvernarea și comerțul, care garantează faptul că pe piața Uniunii pătrunde numai lemnul recoltat în mod legal în țările partenere. În acest context, Regulamentul Uniunii Europene privind lemnul ⁽³⁾ servește drept bază juridică pentru ca Uniunea să poată aborda problema mondială a exploatarea ilegale a lemnului, prin cererea sa de lemne și produse din lemn. De asemenea, se vor analiza și alte opțiuni de politică pentru a reduce impactul consumului Uniunii asupra mediului la nivel mondial, inclusiv defrișările și degradarea pădurilor.
104. Uniunea ar trebui să își intensifice, de asemenea, în continuare contribuția la inițiative care facilitează tranziția către o economie verde și favorabilă incluziunii la nivel internațional, precum promovarea unor condiții propice în acest sens, dezvoltarea de instrumente și indicatori de piață în afară de PIB, în conformitate cu politicile sale interne.

⁽¹⁾ Planul strategic privind biodiversitatea 2011-2020 din cadrul Convenției privind diversitatea biologică.

⁽²⁾ Decizia CDB XI/4.

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor care revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn (JO L 295, 12.11.2010, p. 23).

105. Uniunea ar trebui să promoveze în continuare practicile comerciale responsabile din punctul de vedere al mediului. Noile obligații în temeiul Inițiativei Uniunii pentru activități comerciale responsabile⁽¹⁾ aplicabile întreprinderilor extractive și de exploatare a pădurilor primare, care prevăd raportarea plăților pe care acestea le fac guvernelor, vor duce la o mai mare transparență și responsabilitate în modul de exploatare a resurselor naturale. În calitate sa de furnizor principal de bunuri și servicii de mediu, Uniunea ar trebui să promoveze standarde ecologice la nivel mondial, liberul schimb de bunuri și servicii de mediu, implementarea aprofundată a tehnologiilor favorabile mediului și climei, protecția investițiilor și a drepturilor de proprietate intelectuală, precum și schimbul de bune practici la nivel internațional.
106. Pentru a spori eficacitatea Uniunii în ceea ce privește abordarea provocărilor internaționale în materie de mediu și de climă de la nivel regional și mondial, PAM 7 garantează că, până în 2020:
- (a) concluziile Rio+20 vor fi pe deplin integrate în politicile interne și externe ale UE, iar Uniunea va contribui în mod eficace la eforturile globale de punere în practică a angajamentelor convenite, inclusiv a celor asumate în cadrul convențiilor de la Rio și la inițiativele menite să promoveze tranziția mondială spre o economie verde și favorabilă incluziunii, în contextul dezvoltării durabile și al eradicării sărăciei;
 - (b) Uniunea va sprijini cu eficacitate eforturile depuse la nivel național, regional și internațional pentru a face față provocărilor în materie de mediu și de climă și pentru a asigura dezvoltarea durabilă;
 - (c) impactul consumului din Uniune asupra mediului din afara granițelor Uniunii va fi redus.

În acest scop, este necesar, în special:

- (i) să se depună eforturi ca parte a unei abordări coerente și cuprinzătoare pentru perioada post 2015 cu privire la provocările universale ale eradicării sărăciei și dezvoltării durabile, printr-un proces favorabil incluziunii, de colaborare, în vederea adoptării unor obiective de dezvoltare durabilă care:
 - să fie coerente cu scopurile și obiectivele actuale, convenite la nivel internațional, cu privire, printre altele, la biodiversitate, schimbările climatice, incluziunea socială și nivelurile minime de protecție socială;
 - să abordeze, la nivel național și internațional, sectoarele prioritare, precum energia, apa, securitatea alimentară, oceanele și consumul și producția sustenabile, munca decentă, buna guvernare și statul de drept;
 - să fie universal aplicabile, acoperind toate cele trei dimensiuni ale dezvoltării durabile;
 - să fie evaluate și însoțite de obiective și de indicatori, ținând cont de circumstanțele, capacitățile și nivelurile de dezvoltare diferite la nivel național; și
 - să fie coerente și să sprijine îndeplinirea altor angajamente internaționale, precum cele privind schimbările climatice și biodiversitatea;
- (ii) să se depună eforturi în vederea creării, în cadrul ONU, a unei structuri mai eficiente pentru dezvoltarea durabilă, în special la nivelul dimensiunii sale de mediu, prin:
 - consolidarea suplimentară a Programului Națiunilor Unite pentru Mediu (PNUM) în conformitate cu concluziile Rio+20, pornind de la decizia Adunării Generale a ONU de a schimba denumirea Consiliului de Administrație al PNUM în Adunarea ONU în domeniul mediului a PNUM⁽²⁾, continuându-se totodată eforturile de promovare a statutului PNUM la poziția de agenție specializată;
 - sprijinirea eforturilor de creștere a sinergiilor dintre acordurile multilaterale de mediu, în special în domeniul substanțelor chimice, al deșeurilor și al biodiversității; precum și
 - contribuirea la asigurarea unei voci puternice și cu autoritate pentru mediu în activitatea Forumului politic la nivel înalt;
- (iii) să se consolideze impacturile diverselor surse de finanțare, inclusiv ale impozitării și ale mobilizării resurselor interne, ale investițiilor private, ale unor parteneriate noi și ale unor surse noi și inovatoare de finanțare, precum și să se creeze opțiuni privind utilizarea ajutorului pentru dezvoltare pentru a compensa celelalte surse de finanțare în cadrul strategiei de finanțare a dezvoltării durabile, precum și în cadrul propriilor politici ale Uniunii, inclusiv în cadrul angajamentelor internaționale privind finanțarea biodiversității și a combaterii schimbărilor climatice;

⁽¹⁾ Propunerile de revizuire a Directivei privind transparența [COM(2011) 683, 2011/0307(COD)] și a Directivelor privind contabilitatea [COM(2011) 684, 2011/0308(COD)].

⁽²⁾ Decizie adoptată de Adunarea Generală a ONU, A/67/784 din 7 martie 2013, cu privire la recomandarea Consiliului de administrație PNUM.

- (iv) ca țările partenere să fie implicate în mod mai strategic, de exemplu prin concentrarea asupra cooperării cu:
- partenerii strategici, pentru promovarea celor mai bune practici în cadrul politicii și al legislației interne din domeniul mediului, precum și al convergenței în cadrul negocierilor multilaterale legate de mediu;
 - țările acoperite de politica europeană de vecinătate, pentru apropierea progresivă de politicile și de legislația esențială ale Uniunii în domeniul mediului și al climei și pe consolidarea cooperării în scopul soluționării provocărilor în materie de mediu și de climă;
 - țările în curs de dezvoltare, pentru sprijinirea eforturilor acestora de protecție a mediului, de combatere a schimbărilor climatice și de reducere a dezastrilor naturale, precum și pentru punerea în aplicare a angajamentelor internaționale în domeniul mediului, ca o contribuție la reducerea sărăciei și la dezvoltarea durabilă;
- (v) ca Uniunea să participe activ în cadrul unor procese actuale și noi multilaterale în domeniul mediului și în alte procese relevante, într-un mod mai coerent, mai proactiv și mai eficace, inclusiv prin informarea la timp a țărilor terțe și a altor factori relevanți, pentru a garanta că angajamentele pentru 2020 sunt îndeplinite la nivelul Uniunii și sunt promovate la nivel mondial și pentru a conveni asupra acțiunilor care vor trebui luate la nivel internațional după 2020, precum și să ratifice și să intensifice eforturile de punere în aplicare a tuturor principalelor acorduri multilaterale în domeniul mediului cu mult înainte de 2020. Să se pună în aplicare Cadrul pe 10 ani de programe privind consumul și producția durabile;
- (vi) să se evalueze impactul asupra mediului, într-un context global, atât al consumului și producției, cât și al produselor de bază nealimentare din Uniune și, dacă este cazul, să se dezvolte propuneri de politici pentru a aborda concluziile acestor evaluări, și să se aibă în vedere dezvoltarea unui plan de acțiune al Uniunii privind combaterea defrișării și a degradării pădurilor;
- (vii) să se promoveze dezvoltarea și derularea în continuare a sistemelor de comercializare a cotelor de emisie la nivel mondial și să se faciliteze crearea de legături între aceste sisteme;
- (viii) să asigure realizarea de progrese economice și sociale în limitele capacității planetei, sporind înțelegerea limitelor acesteia, printre altele, dezvoltând cadrul post 2015, în vederea asigurării bunăstării și prosperității umanității pe termen lung.
-